

David Copperfield

In series mei 1849 - november 1850;
boekformaat Bradbury & Evans, 1850
Illustrator : Hablot Ridder Browne (Phiz)
Cover artiest : Hablot Ridder Browne (Phiz)

David Copperfield [N 1] is een roman in het Bildungsroman- genre van Charles Dickens , verteld door de gelijknamige David Copperfield, waarin zijn avonturen worden beschreven tijdens zijn reis van kindertijd naar volwassenheid. Het werd voor het eerst gepubliceerd als serie in 1849 en 1850 en als boek in 1850.

David Copperfield is ook een autobiografische roman : [2] “een zeer gecompliceerde vervlechting van waarheid en vindingrijkheid”, [3] met gebeurtenissen die volgen op Dickens' eigen leven. [4] Van de boeken die hij schreef, was het zijn favoriet. [5] Genoemd “de triomf van de kunst van Dickens”, [6] [7] het markeert een keerpunt in zijn werk, het scheiden van de romans van de jeugd en die van volwassenheid. [8]

Op het eerste gezicht is het werk gemodelleerd naar 18e-eeuwse 'persoonlijke geschiedenissen' die erg populair waren, zoals Henry Fielding 's Joseph Andrews of Tom Jones , maar David Copperfield is een zorgvuldiger gestructureerd werk. Het begint, net als andere romans van Dickens, met een somber beeld van de kindertijd in het Victoriaanse Engeland, gevolgd door de langzame sociale opkomst van de jonge Copperfield, terwijl hij pijnlijk voor zijn tante zorgt terwijl hij zijn studie voortzet. [9]

Dickens schreef zonder schets, in tegenstelling tot zijn vorige roman, Dombey and Son . Sommige aspecten van het verhaal stonden vanaf het begin in zijn hoofd gegrift, maar andere waren onbeslist totdat de seriële publicaties begonnen. [10] De roman heeft een primair thema van groei en verandering, maar Dickens hekelt ook vele aspecten van het Victoriaanse leven. Deze omvatten de benarde situatie van prostituees, de status van vrouwen in het huwelijk, de klassenstructuur, het strafrechtstelsel, de kwaliteit van scholen en de tewerkstelling van kinderen in fabrieken. [11]

Samenvatting

Het verhaal volgt het leven van David Copperfield van kindertijd tot volwassenheid. David werd zes maanden na de dood van zijn vader geboren in Blunderstone , Suffolk, Engeland. David brengt zijn jonge jaren relatief gelukkig door met zijn liefhebbende, kinderlijke moeder en hun vriendelijke huishoudster, Clara Peggotty . Ze noemen hem Davy. Als hij zeven jaar oud is, trouwt zijn moeder met Edward Murdstone . Om hem uit de weg te ruimen, wordt David naar Yarmouth gestuurd om bij Peggotty's familie te logeren . Haar broer, visser Mr Peggotty , woont in een gestrande boot, met zijn geadopteerde nichtje en neefje Emily en Ham, en een bejaarde weduwe, mevrouw Gummidge. “Little Em'ly” is enigszins verwend door haar dierbare pleegvader, en David is verliefd op haar. Ze noemen hem Meester Copperfield.

Bij zijn terugkeer krijgt David een goede reden om een hekel te hebben aan zijn stiefvader, Murdstone, die uitsluitend in standvastigheid gelooft. David heeft soortgelijke gevoelens voor Murdstone's zus Jane, die kort daarna in het huis trekt. Samen tiranniseren ze zijn arme moeder, waardoor het leven van haar en David ellendig wordt, en wanneer David als gevolg daarvan achterop

raakt in zijn studie, probeert Murdstone hem in elkaar te slaan - deels om zijn moeder nog meer pijn te doen. David bijt hem en kort daarna wordt hij weggestuurd naar Salem House, een internaat, onder leiding van een meedogenloze rector genaamd Mr Creakle. Daar raakt hij bevriend met een oudere jongen, James Steerforth, en Tommy Traddles. Hij ontwikkelt een hartstochtelijke bewondering voor Steerforth en beschouwt hem als iemand die nobel is, die grote dingen zou kunnen doen als hij dat zou doen, en iemand die aandacht aan hem schenkt.

David gaat voor de vakantie naar huis om te horen dat zijn moeder is bevallen van een zoontje. Kort nadat David terugkeert naar Salem House, sterven zijn moeder en haar baby, en David keert onmiddellijk terug naar huis. Peggotty trouwt met de lokale koerier, meneer Barkis. Murdstone stuurt David naar een wijnhandelaar in Londen, een bedrijf waarvan Murdstone mede-eigenaar is. Davids huisbaas, Wilkins Micawber, wordt gearresteerd wegens schulden en naar de King's Bench Prison gestuurd, waar hij enkele maanden verblijft, voordat hij wordt vrijgelaten en naar Plymouth verhuist. Niemand blijft in Londen om voor David te zorgen, dus besluit hij weg te rennen, waarbij Micawber hem adviseert om naar Dover te gaan, om zijn enige bekende overgebleven familielid te vinden, zijn excentrieke en goedgehartige oudtante Betsey Trotwood. Ze was bij zijn geboorte naar Blunderstone gekomen, maar vertrok woedend toen ze hoorde dat hij geen meisje was. Ze neemt het echter op zich om David groot te brengen, ondanks Murdstones poging om de voogdij over hem terug te krijgen. Ze moedigt hem aan om 'zoveel mogelijk op zijn zus, Betsey Trotwood' te lijken - om te voldoen aan de verwachtingen die ze had voor het meisje dat nooit werd geboren. Davids oudtante hernoemt hem "Trotwood Copperfield" en spreekt hem aan als "Trot", een van de vele namen die anderen in de roman David noemen.

Davids tante stuurt hem naar een betere school dan de laatste waar hij op zat. Het wordt gerund door Dr. Strong, wiens methoden eer en zelfredzaamheid bij zijn leerlingen inprenten. Tijdens zijn ambtstermijn logeert David bij de advocaat, de heer Wickfield, en zijn dochter Agnes, die Davids vriend en vertrouweling wordt. De klerk van Wickfield, Uriah Heep, woont ook in het huis.

Op slinkse wijze krijgt Uriah Heep geleidelijk een volledig overwicht op het ouder wordende en alcoholische Wickfield, tot groot verdriet van Agnes. Heep hoopt, en vertrouwt David boosaardig toe, dat hij ernaar streeft met Agnes te trouwen. Uiteindelijk wordt met de hulp van Micawber, die bij Heep in dienst is als secretaresse, zijn frauduleuze gedrag onthuld. (Aan het einde van het boek ontmoet David hem in de gevangenis, veroordeeld voor poging tot oplichting van de Bank of England.)

Na zijn schooltijd gaat David in de leer om proctor te worden. Gedurende deze tijd is het fortuin van zijn tante afgenomen als gevolg van de frauduleuze activiteiten van Heep. David zwoegt om de kost te verdienen. Hij werkt 's ochtends en 's avonds voor zijn voormalige leraar Dr. Strong als secretaresse, en begint ook steno te leren, met de hulp van zijn oude schoolvriend Traddles, nadat hij klaar is met het rapporteren van een parlementair debat voor een krant. Met aanzienlijke morele steun van Agnes en zijn eigen grote ijver en harde werk, vindt David uiteindelijk roem en fortuin als auteur door fictie te schrijven.

Davids romantische maar egoïstische schoolvriend, Steerforth, maakt ook opnieuw kennis met David, maar gaat vervolgens door met het verleiden en ontteren van Emily, door aan te bieden haar uit te huwelijken aan zijn dienstknecht Littimer voordat hij haar in Europa in de steek laat. Haar oom, de heer Peggotty, slaagt erin haar te vinden met de hulp van Martha, die was opgegroeid in hun deel van Engeland en zich daarna in Londen had gevestigd. Ham, die vóór de tragedie verloofd was om met Emily te trouwen, sterft in een hevige storm voor de kust in een poging een schip te helpen. Steerforth was aan boord van het schip en sterft ook. Meneer Peggotty neemt Emily mee naar een nieuw leven in Australië, vergezeld van mevrouw Gummidge en de Micawbers, waar ze uiteindelijk

allemaal veiligheid en geluk vinden.

David is ondertussen helemaal verliefd geworden op Dora Spenlow en trouwt dan met haar. Hun huwelijk blijkt lastig voor David in de zin van alledaagse praktische zaken, maar hij houdt nooit op van haar te houden. Dora sterft vroeg in hun huwelijk na een miskraam. Na de dood van Dora moedigt Agnes David aan om terug te keren naar het normale leven en zijn beroep van schrijver. Terwijl hij in Zwitserland woont om zijn verdriet over zoveel verliezen te verdrijven, realiseert David zich dat hij van Agnes houdt. Bij zijn terugkeer in Engeland, na een mislukte poging om zijn gevoelens te verbergen, ontdekt David dat Agnes ook van hem houdt. Ze trouwen snel en in dit huwelijk vindt hij echt geluk. David en Agnes hebben dan minstens vijf kinderen, waaronder een dochter vernoemd naar zijn oudtante, Betsey Trotwood.

Karakters

- David Copperfield - De verteller en hoofdrolspeler van de roman. Davids vader, David Sr, sterft zes maanden voordat hij wordt geboren, en hij wordt opgevoed door zijn moeder en kindermisje Peggotty totdat zijn moeder hertrouwt. Davids stiefvader, meneer Murdstone, stuurt David weg naar een kostschool. Terwijl hij naar school gaat, hoort David dat zijn moeder is overleden, op zijn negende verjaardag. Hij wordt naar een fabriek gestuurd om te werken totdat hij wegrent om zijn tante te zoeken. David Copperfield wordt in het boek gekarakteriseerd als vertrouwend, doelgericht, maar nog onvolwassen. Hij trouwt met Dora Spenlow en later met Agnes Wickfield.
- Clara Copperfield - Davids aanhankelijke en mooie moeder, beschreven als onschuldig kinderachtig. Ze is getrouwd met David Copperfield Sr tot aan zijn dood, en zes maanden later bevalt het hoofdpersonage van de roman. Ze houdt van en vertroetelt de jonge David met de hulp van Peggotty. Jaren later hertrouwt ze met meneer Murdstone. Ze sterft een paar maanden na de geboorte van haar tweede zoon, die een dag of wat later sterft, terwijl David weg is op kostschool in Salem House.
- Clara Peggotty - De trouwe dienaar van de familie Copperfield en een levenslange metgezel van David - ze wordt binnen de familie van David bij haar achternaam Peggotty genoemd, aangezien haar voornaam Clara is, dezelfde als Davids moeder; ze wordt ook wel eens Barkis genoemd na haar huwelijk met meneer Barkis. Na de dood van haar man helpt Peggotty Davids kamers in Londen op orde te brengen en keert vervolgens terug naar Yarmouth om het huishouden te doen voor haar neef, Ham Peggotty. Na de dood van Ham houdt ze het huishouden voor Davids oudtante, Betsey Trotwood.
- Betsey Trotwood - Davids excentrieke en temperamentvolle maar goedgehartige oudtante; zij wordt zijn voogd nadat hij is weggelopen uit het Murdstone and Grinby-magazijn in Blackfriars, Londen. Ze is aanwezig op de avond van Davids geboorte, maar vertrekt nadat ze heeft gehoord dat het kind van Clara Copperfield een jongen is in plaats van een meisje, en wordt pas weer gezien als David vanuit Londen naar haar huis in Dover vlucht. Ze wordt afgeschilderd als aanhankelijk jegens David, en verdedigt hem en zijn overleden moeder wanneer meneer Murdstone arriveert om de voogdij over David te nemen: ze confronteert de man en berispt hem voor zijn misbruik van David en zijn moeder, bedreigt hem vervolgens en jaagt hem van het terrein. . Algemeen aangenomen dat ze een weduwe is, verbergt ze het bestaan van haar ondeugende echtgenoot die haar af en toe bloedt voor geld.
- Dr Edward Chillip - Een verlegen dokter die assisteert bij de geboorte van David en de woede en woede van Betsey Trotwood onder ogen ziet nadat hij haar heeft geïnformeerd dat Clara's baby een jongen is in plaats van het meisje dat Betsey wilde. David ontmoet deze dokter elke keer als hij terugkeert naar de buurt van zijn geboorte. De heer Chillip, ontmoet in Londen toen David Copperfield terugkeert uit Zwitserland, vertelt David over het lot van Murdstone's tweede vrouw, dat vrijwel hetzelfde is als het lot van Davids moeder.
- Mr Barkis - Een afstandelijke voerman die zijn voornemen om met Peggotty te trouwen verklaart na

het eten van haar handgemaakte gebakjes. Hij zegt tegen David: "Zeg haar, 'Barkis wil!' Precies zo." Peggotty trouwt met hem na de dood van Clara Copperfield. Hij is een vrek en bewaart een onverwachte hoeveelheid rijkdom in een eenvoudige doos met het opschrift "Oude kleren". Hij schenkt tweederde van zijn geld aan zijn vrouw uit zijn spaargeld van £ 3.000 (ongeveer £ 340.000 in huidige waarde (2022)) wanneer hij na ongeveer tien jaar huwelijk overlijdt. Hij laat lijfrentes na voor meneer Daniel Peggotty, Little Emily en David van de rest.

- Edward Murdstone - De belangrijkste antagonist van de eerste helft van de roman, hij is de wrede stiefvader van Young David die hem slaat omdat hij achterop raakt in zijn studie en Clara emotioneel kwelt. David reageert door meneer Murdstone te bijten, en wordt als vergelding naar Salem House gestuurd - een privéschool die eigendom is van de vriend van meneer Murdstone, meneer Creakle. Nadat zijn moeder is overleden, stuurt hij David naar zijn fabriek in Londen om te werken. Hij verschijnt in het huis van Betsey Trotwood in Dover nadat David is weggelopen. Meneer Murdstone lijkt tekenen van berouw te tonen wanneer hij door de tante van Copperfield wordt geconfronteerd met zijn behandeling van Clara en David, maar wanneer David jaren later bij Doctors 'Commons werkt, ontmoet hij Murdstone die een huwelijksvergunning afneemt voor zijn volgende jonge en vertrouwende vrouw.

- Jane Murdstone - de al even wrede vrijsterzus van meneer Murdstone, die intrekt in het Copperfield-huis kort nadat meneer Murdstone met Clara Copperfield is getrouwd en het huishouden overneemt. Net als haar broer is ze dominant, kleingeestig en kleinzielig. Zij is de "vertrouwelijke vriend" van Davids eerste vrouw, Dora Spenlow, en is degene die Davids brieven aan Dora vond, en creëert de scène tussen David Copperfield en Dora's vader, meneer Spenlow. Later voegt ze zich weer bij haar broer en zijn tweede vrouw in een huwelijk dat veel lijkt op dat met Davids moeder.

- Daniel Peggotty - Peggotty's broer; een bescheiden maar gulle visser uit Yarmouth die zijn neef Ham en nicht Emily onder zijn hoede neemt nadat ze allemaal wees zijn geworden. Hij verwelkomt David als kind tijdens een vakantie in Yarmouth met Peggotty. Als Emily ouder is en wegrent met Davids vriend Steerforth, reist hij de wereld rond om haar te zoeken. Hij vindt haar uiteindelijk als prostituee in Londen, en daarna emigreren ze naar Australië.

- Emily (Little Em'ly) - De nicht van Daniel Peggotty en zijn zus Clara Peggotty. Ze is een jeugdvriend van David Copperfield, die in zijn kindertijd van haar hield. Ze verlaat Ham, haar neef en verloofde, aan de vooravond van haar huwelijk; in plaats daarvan voor meerdere jaren met Steerforth naar het buitenland verdwijnen. Gebroken door de desertie van Steerforth, gaat ze niet terug naar huis, maar uiteindelijk wel naar Londen. Met de hulp van Martha haalt haar oom haar uit de prostitutie, nadat Rosa Dartle tegen haar tekeer gaat. Ze vergezelt haar oom naar Australië.

- Ham Peggotty - De goedaardige neef van meneer Peggotty die lang en sterk is en een ervaren botenbouwer wordt. Hij is de verloofde van Emily voordat ze hem verlaat naar Steerforth. Zijn tante, (Clara) Peggotty, zorgt voor Ham zodra Emily weg is. Wanneer een hevige storm op zee voor de kust van Yarmouth een koopvaardijship uit het zuiden verwoest, probeert Ham de bemanning te redden, maar wordt verdrongen door de wreedheid van de golven voordat hij iemand kan bereiken. Het nieuws over zijn dood, een dag voor de emigratie van Emily en meneer Peggotty, wordt zijn familie onthouden om hen in staat te stellen zonder aarzeling of wroeging te vertrekken.

- Mevrouw Gummidge - De weduwe van de partner van Daniel Peggotty, die wordt opgenomen en ondersteund door Daniel na de dood van zijn partner. Ze beschrijft zichzelf als een "eenzame, verloren creetur" die een groot deel van haar tijd besteedt aan smachten naar "de oude 'un" (haar overleden echtgenoot). Nadat Emily met Steerforth is weggelopen, doet ze afstand van haar zelfmedelijden en wordt ze de belangrijkste verzorger van Daniel en Ham. Ook zij emigreert met Daniel en Emily naar Australië. Als ze in Australië een huwelijksaanzoek krijgt, reageert ze door de ongelukkige vrijer met een emmer aan te vallen.

- Martha Endell - Een jonge vrouw, ooit de vriendin van Little Emily, die later een slechte reputatie krijgt; er wordt gesuggereerd dat ze seksueel ongepast gedrag vertoont en dus te schande wordt

gemaakt. Ze wordt tegengehouden van zelfmoord door Daniel Peggotty en David, die naar haar op zoek waren, zodat ze hen zou kunnen helpen Emily te herstellen van de prostitutie in Londen. Ze emigreert met de familie Peggotty naar Australië. Daar trouwt ze en leeft ze gelukkig.

- Mr Creakle - De harde directeur van de kostschool van de jonge David, Salem House, die wordt bijgestaan door de eenbenige Tungay. De heer Creakle is een vriend van de heer Murdstone. Hij kiest David uit voor extra kwelling op verzoek van Murdstone, maar behandelt hem later normaal nadat David zijn excuses heeft aangeboden aan Murdstone. Met verrassend veel delicate vertelt de vrouw van Creakle het nieuws aan David dat zijn moeder is overleden. Later wordt hij magistraat in Middlesex en wordt hij voor zijn tijd als 'verlicht' beschouwd. Hij runt zijn gevangenis volgens het systeem en wordt met groot sarcasme afgebeeld, omdat hij denkt dat zijn modelgevangenen, Heep en Littimer, door zijn tussenkomst hun criminele manieren hebben veranderd.

- James Steerforth - Een leerling op de school van Creakle die bevriend raakt met de jonge David, zelfs als hij Davids geld overneemt. Hij neigt naar andere sociale klassen, een snob die zonder aarzelen misbruik maakt van zijn jongere vrienden en de invloed van zijn moeder gebruikt, en zelfs zo ver gaat dat meneer Mell van school wordt gestuurd omdat Mells moeder in een armenhuis woont. Hoewel hij uitgroeit tot een charmante en knappe jongeman, blijkt hij karakterloos te zijn wanneer hij Little Em'ly verleidt en later in de steek laat. Hij verdrinkt uiteindelijk bij Yarmouth in een hevige storm op zee en spoelt aan op de kust nadat het koopvaardijship uit elkaar valt.

- Tommy Traddles - Davids vriend uit Salem House. Traddles is een van de weinige jongens die Steerforth niet vertrouwt en staat bekend om het tekenen van skeletten op zijn lei. (David speculeert dat dit is om zichzelf op te vrolijken met de macabere gedachte dat zijn hachelijke situatie slechts tijdelijk is.) Hij en David ontmoeten elkaar later weer en worden vrienden voor het leven. Traddles werkt hard, maar stuit op grote obstakels vanwege zijn gebrek aan geld en connecties. Hij slaagt erin naam en carrière te maken, rechter te worden en te trouwen met zijn ware liefde, Sophy.

- Wilkins Micawber - Een melodramatische, goedgehartige heer die kan omgaan met woorden en eeuwig optimisme. Hij raakt bevriend met David als een jonge jongen in Londen en neemt hem mee als huurder. Micawber lijdt aan financiële moeilijkheden en brengt tijd door in de gevangenis van een schuldenaar voordat hij met zijn gezin kort naar Plymouth verhuist. Micawber ontmoet David weer, langs het Heep-huishouden in Canterbury als David daar thee drinkt. Micawber neemt een positie in bij Wickfield en Heep. Omdat hij denkt dat Micawber zwakzinnig is, maakt Heep hem medeplichtig aan verschillende van zijn plannen, maar Micawber draait de rollen van zijn werkgever om en speelt een belangrijke rol in zijn ondergang. Micawber emigreert naar Australië, waar hij een succesvolle carrière heeft als schapenboer en magistraat wordt. Hij is gebaseerd op de vader van Dickens, John Dickens, zoals beschreven in § Autobiografische roman die soortgelijke financiële problemen had toen Dickens een kind was, maar nooit emigreerde. [4]

- Emma Micawber - Wilkins Micawber's vrouw en de moeder van hun vijf kinderen. Ze komt uit een rijke familie die haar man afkeurt, maar ze protesteert constant dat ze "Micawber nooit zal verlaten!"

- Mr Dick (Richard Babley) - Een ietwat gestoorde, nogal kinderachtige maar beminnelijke man die samenwoont met Betsey Trotwood; het zijn verre verwanten. Zijn waanzin wordt ruimschoots beschreven; hij beweert de "problemen" van koning Charles I in zijn hoofdte hebben. Hij is dol op het maken van gigantische vliegtuigen en probeert een "Memorial" te schrijven (dat wil zeggen, een petitie - hoewel het onderwerp nooit wordt onthuld), maar hij kan zich niet concentreren en het afmaken. Ondanks zijn beperkingen is Dick in staat zaken met een zekere helderheid te zien. Hij blijkt niet alleen een vriendelijke en loyale vriend te zijn, maar toont ook een scherpe emotionele intelligentie, vooral wanneer hij dr. en mevrouw Strong door een huwelijks crisis heen helpt.

- Mr Wickfield - De vader, een weduwe van Agnes Wickfield en advocaat van Betsey Trotwood. Terwijl David naar school gaat in Canterbury, blijft hij bij de Wickfields tot hij afstudeert. Meneer Wickfield voelt zich schuldig dat hij door zijn liefde zijn dochter pijn heeft gedaan door haar te dicht bij zichzelf te houden. Dit schuldgevoel brengt hem ertoe te drinken. Zijn leerling Uriah Heep gebruikt de informatie om meneer Wickfield op een gladde helling te leiden, alcoholisme en schuldgevoelens aan te moedigen en hem er uiteindelijk van te overtuigen dat hij ongepastheden heeft begaan terwijl hij

dronken was en hem chanteerde. Hij wordt gered door meneer Micawber, en zijn vrienden beschouwen hem door de ervaring als een betere man.

- Agnes Wickfield - de volwassen en lieve dochter van meneer Wickfield en goede vriend van David sinds hij naar school ging bij Dr Strong's in Canterbury . Agnes koestert jarenlang een onbeantwoorde liefde voor David, maar vertelt het hem nooit, en helpt en adviseert hem door zijn verliefdheid op en huwelijk met Dora. Nadat David terugkeert naar Engeland, realiseert hij zich zijn gevoelens voor haar, en zij wordt Davids tweede vrouw en moeder van hun kinderen.

- Uriah Heep - De belangrijkste antagonist van de tweede helft van de roman, Heep dient eerst als klerk vanaf de leeftijd van 11 of 12; op 15-jarige leeftijd ontmoet hij Copperfield en een paar jaar later wordt hij partner van de heer Wickfield. Hij presenteert zichzelf als zelfspot en praat over " 'umble", maar onthult geleidelijk zijn slechte en verwrongen karakter. Hij krijgt macht over Wickfield, maar wordt ontmaskerd door Wilkins Micawber en Traddles, die bewijs hebben verzameld dat Uriah meerdere fraudedaden heeft gepleegd. Door de handtekening van meneer Wickfield te vervalsen, verduistert hij de persoonlijke rijkdom van de familie Wickfield, samen met portefeuilles die hen door anderen zijn toevertrouwd, waaronder fondsen van Betsey Trotwood. Hij houdt Wickfield voor de gek door te denken dat hij deze daad zelf heeft gepleegd terwijl hij dronken was, en chanteert hem vervolgens. Heep wordt verslagen maar niet vervolgd. Hij wordt later gevangengezet voor een afzonderlijke fraude bij de Bank of England. Hij koestert een diepe haat tegen David Copperfield en tegen vele anderen, hoewel hij in sommige opzichten een spiegel voor David is, die vooruit wil komen en met de dochter van de baas wil trouwen.

- Mevrouw Heep - Uriah's moeder, die net zo vleien is als haar zoon. Ze heeft hem zijn levenslange tactiek bijgebracht om te doen alsof hij onderdanig is om zijn doelen te bereiken, en zelfs als zijn plannen in duigen vallen, smeekt ze hem om zichzelf te redden door "dom te zijn".

- Dr. Strong en Annie Strong - Directeur en assistent van de school waar David naar toe gaat in Canterbury . De belangrijkste zorg van dr. Strong is om aan zijn woordenboek te werken, waar hij aan het einde van de roman de letter D heeft bereikt. De dokter is 62 als David hem ontmoet, en trouwde ongeveer een jaar met Annie, aanzienlijk jonger dan haar man. In dit gelukkige liefdespaar geeft iedereen meer om de ander dan om zichzelf. Door de diepte van hun gevoel kunnen ze de pogingen van Uriah Heep om hun verbintenis te verbreken, verslaan.

- Jack Maldon - Een neef en jeugdliefde van Annie Strong. Hij blijft genegenheid voor haar koesteren en gaat ervan uit dat ze Dr Strong voor hem zal verlaten. In plaats daarvan helpt dr. Strong hem financieel en bij het vinden van een baan. Maldon is charmant, en na zijn tijd in India belandt hij in de Londense samenleving, in een sociale kring met Julia Mills. Ze leiden een leven dat leeg lijkt voor de volwassen David Copperfield.

- Julia Mills - Ze is een vriend van Dora die Dora's romance met David Copperfield ondersteunt; ze verhuist naar India als haar vader een nieuwe baan krijgt. Ze trouwt met een rijke Schotse man, een "Scotch Croesus ", en woont uiteindelijk in Londen. Behalve geld denkt ze aan weinig.

- Mevrouw Markleham - Annie's moeder, bijgenaamd "The Old Soldier" door de studenten van haar man vanwege haar koppigheid. Ze probeert op alle mogelijke manieren geldelijk voordeel te halen uit haar schoonzoon Dr. Strong, tot Annie's verdriet.

- Mevrouw Emma Steerforth - De rijke moeder, een weduwe van James Steerforth. Ze is zo dol op haar zoon dat ze volledig blind is voor zijn fouten. Wanneer Steerforth zijn familie en de Peggottys te schande maakt door er met Em'ly vandoor te gaan, geeft mevrouw Steerforth Em'ly de schuld van het bederven van haar zoon, in plaats van te accepteren dat James een onschuldig meisje te schande heeft gemaakt. Het nieuws van de dood van haar zoon vernietigt haar. Ze leeft voort, maar ze herstelt nooit van de schok.

- Rosa Dartle - Steerforth's neef, een bittere, sarcastische vrijster die bij mevrouw Steerforth woont. Ze is heimelijk verliefd op Steerforth en geeft anderen, zoals de moeder van Emily en Steerforth, de schuld dat ze hem hebben gecorrumpeerd. Ze wordt beschreven als mager en vertoont een zichtbaar

litteken op haar lip veroorzaakt door Steerforth tijdens een van zijn gewelddadige woede-uitbarstingen als kind.

- Francis Spenlow - Een advocaat, werkgever van David als proctor en de vader van Dora Spenlow. Hij sterft plotseling aan een hartaanval terwijl hij zijn phaeton naar huis rijdt. Na zijn dood wordt onthuld dat hij zwaar in de schulden zit en geen testament heeft nagelaten.

- Dora Spenlow - De schattige dochter van meneer Spenlow die na een lange verkering Davids eerste vrouw wordt. Ze wordt beschreven als onpraktisch en heeft veel overeenkomsten met de moeder van David. In hun eerste huwelijksjaar leert David hun meningsverschillen over het op orde houden van een huis. Dora leert geen standvastigheid, maar blijft zichzelf, afhankelijk met David en gehecht aan haar schoothondje Jip. Ze is zich niet bewust van hun meningsverschillen en vraagt David, die ze "Doody" noemt, om haar te zien als een "kind-vrouw". Ze krijgt een miskraam, wat het begin is van een langdurige ziekte waaraan ze sterft met Davids jeugdvriend en latere tweede vrouw Agnes Wickfield aan haar zijde.

- Littimer - Steerforths onderdanige bediende (herhaaldelijk beschreven als "respectabel"), die een belangrijke rol speelt bij het helpen van zijn verleiding van Emily. Littimer is altijd beleefd en correct, maar zijn neerbuigende manier van doen intimideert David, die altijd het gevoel heeft dat Littimer hem eraan herinnert hoe jong hij is. Hij belandt later in de gevangenis wegens verduistering, en dankzij zijn manieren kan hij zich een weg banen naar de status van Model Prisoner in Creakle's etablissement.

- Miss Mowcher - een dwerg en de kapper van Steerforth. Hoewel ze deelneemt aan de kring van Steerforth als een geestige en welbespraakte roddel, is ze sterk tegen het ongemak dat anderen misschien voelen geassocieerd met haar dwerggroei. Ze speelt later een belangrijke rol bij de arrestatie van Littimer.

- Mr Mell - Een arme leraar in Salem House. Hij neemt David mee naar Salem House en is daar de enige volwassene die aardig voor hem is. Zijn moeder woont in een werkhuis en Mell ondersteunt haar met zijn loon. Wanneer Steerforth deze informatie van David ontdekt, gebruikt hij deze om Creakle ertoe te brengen Mell te ontslaan. Tegen het einde van de roman ontdekt Copperfield in een Australische krant dat Mell is geëmigreerd en nu dokter Mell is van de Colonial Salem-House Grammar School, Port Middlebay, getrouwd en kinderen heeft.

- Sophy Crewler - Een van een gezin van tien dochters, Sophy runt het huishouden en zorgt voor al haar zussen. Zij en Traddles zijn verloofd om te trouwen, maar haar familie heeft Sophy zo onmisbaar gemaakt dat ze niet willen dat ze met Traddles afscheid van hen neemt. Het paar trouwt uiteindelijk en vestigt zich gelukkig, en Sophy blijkt een onschatbare hulp te zijn in de juridische carrière van Traddles, terwijl ze nog steeds haar zussen helpt.

- Mr Sharp - De hoofdleraar van Salem House, hij heeft meer autoriteit dan meneer Mell. Hij ziet er zwak uit, zowel qua gezondheid als qua karakter; zijn hoofd schijnt erg zwaar voor hem te zijn; hij loopt aan één kant, en heeft een grote neus.

- De heer Jorkins - De zelden geziene partner van de heer Spenlow. Spenlow gebruikt hem als zondebok voor elke impopulaire beslissing die hij neemt, en schildert Jorkins af als een onbuigzame tiran, maar Jorkins is in feite een zachtmoedige en timide non-entiteit die, wanneer hij wordt geconfronteerd, hetzelfde spoor volgt door zijn onvermogen om te handelen de schuld te geven. Mijnheer Spenlow.

Autobiografische roman

Fragmenten van autobiografie

Tussen 1845 en 1848 schreef Dickens fragmenten van autobiografie, waarvan hij fragmenten aan zijn

vrouw en John Forster liet zien . Vervolgens deed hij in 1855 een poging het te herzien. Dit was een mislukking omdat, zoals hij zijn eerste liefde Maria Beadnell (nu mevrouw Winter) vertelt, toen hij begon om te gaan met zijn jeugdige liefde voor haar, “ik de moed verloor en de rest verbrandde”. [12] [13] Paul Schlicke wijst erop dat in feite niet alle pagina's door de vlammen zijn gegaan en dat, toen Dickens David Copperfield begon te schrijven , sommige pagina's werden opgegraven. Het bewijs hiervan is te vinden in het elfde hoofdstuk van de roman: “Ik begin het leven voor eigen rekening en vind het niet leuk”, waar het verhaal van Dickens 'ervaring bij de Warren Shoe Factory bijna letterlijk wordt verteld, De heer Micawber “in plaats van” mijn vader “. John Forster publiceerde ook substantiële uittreksels met betrekking tot deze periode in de biografie van Dickens, waaronder een paragraaf gewijd aan Wellington House College, die overeenkomt met de tweede fase van de kindertijd die in de roman wordt verteld. [14] Zo blikt Dickens terug op zijn pijnlijke verleden, al opgeroepen door het martelaarschap van Little Paul in Dombey and Son , hoewel verwoord door een alwetende verteller in die eerdere roman. [15] Tot Forster zijn biografie van Dickens publiceerde in 1872-1874, niemand wist dat Dickens als kind in een fabriek had gewerkt, zelfs zijn vrouw niet, totdat Dickens het opschreef en de papieren aan Forster gaf in 1847. [16] De eerste generaties lezers wisten niet dat dit deel van het verhaal van David Copperfield begon als een incident in het leven van de auteur.

De autobiografische dimensie

Als David Copperfield de “lieveling” van Dickens is geworden, is dat omdat het de meest autobiografische van al zijn romans is. [17] Enkele van de meest pijnlijke episodes van zijn leven zijn nauwelijks verhuld; andere verschijnen indirect, door Paul Davis “schuine onthullingen” genoemd. [17] Dickens schreef echter zelf aan Forster dat het boek geen pure autobiografie is, maar “een zeer gecompliceerde verweving van waarheid en vindingrijkheid”. [3]

Het autobiografisch materiaal

Het belangrijkste autobiografische materiaal betreft de maanden die Dickens als kind doorbracht in de Warren-fabriek, zijn ijver met zijn eerste liefde, Maria Beadnell (zie Catherine Dickens en Ellen Ternan), en tot slot zijn carrière als journalist en schrijver. Zoals opgemerkt door zijn biograaf en vriend John Forster, zijn deze afleveringen in wezen feitelijk: de beschrijving van dwangarbeid waaraan David wordt onderworpen in Murdstone en Grinby reproduceert letterlijk de autobiografische fragmenten die aan zijn vriend zijn toevertrouwd; Davids fascinatie voor Dora Spenlow is vergelijkbaar met die geïnspireerd door de grillige Maria; de belangrijkste stadia van zijn carrière, van zijn stage bij Doctors 'Commons tot het schrijven van zijn eerste roman, via de stenorapportage van parlementaire procedures, volg ook die van de maker ervan. [17]

Dit materiaal wordt echter, net als de andere autobiografische aspecten van de roman, niet systematisch als zodanig gereproduceerd. De wrede meneer Murdstone is heel anders dan de echte James Lamert, neef van Dickens, die de stiefzoon is van de zus van de moeder van mevrouw Dickens, die met het gezin in Chatham en Camden Town woonde , en die voor de jonge Charles de plaats van tagger had gevonden in de schoenenfabriek die hij runde voor zijn zwager George. [18] Het einde van deze aflevering lijkt in niets op wat er in de roman gebeurt; in werkelijkheid is het, in tegenstelling tot de wens van zijn moeder dat hij blijft werken, zijn vader die hem uit het magazijn heeft gehaald om hem naar school te sturen. In tegenstelling tot Charles 'gefrustreerde liefde voor Maria Beadnell, die hem terugduwde in het bijzijn van de tegenstand van zijn ouders, trouwt David in de roman met Dora

Spenlow en, met voldoening ex post facto, schrijft Paul Davis, vrijwel “doodt” de recalcitrante stiefvader . [17] Ten slotte lijkt de literaire carrière van David minder geagiteerd dan die van Dickens, en zijn resultaten zijn veel minder spectaculair. Davids natuurlijke bescheidenheid alleen verklaart niet al deze veranderingen; Paul Davis is van mening dat Dickens zijn leven vertelt zoals hij het had gewild, en samen met “bewust kunstenaarschap”, weet Dickens hoe hij gegevens moet lenen, ze moet integreren in zijn oorspronkelijke doel en ze moet transformeren volgens de romanistische behoeften, zodat “ Uiteindelijk is Copperfield de autobiografie van David, niet die van Dickens”. [17]

Bronnen en context

Het verleden van Dickens

David Copperfield is de tijdgenoot van twee belangrijke op herinneringen gebaseerde werken, William Wordsworth 's The Prelude (1850), een autobiografisch gedicht over de vormende ervaringen van zijn jeugd en Tennyson 's In Memoriam (1850), dat de herinnering aan zijn vriend prijst , Arthur Hallam . [19] [N 2] Er is Wordsworths romantische bevraging van de persoonlijke ontwikkeling van het individu en er is Tennysons Victoriaanse confrontatie met verandering en twijfel. Volgens Andrew Sanders, David Copperfield weerspiegelt beide soorten reacties, die deze roman de bevoorrechte positie geven om het scharnier van de eeuw te vertegenwoordigen. [20]

De herinneringen aan Dickens zijn volgens Paul Schlicke opmerkelijk omgezet in fictie. [19] De ervaring die Dickens beleefde, als zoon van een brutale onboetvaardige, wordt gevierd door de komische figuur van Wilkins Micawber. Dickens' jeugdige passie voor Maria Beadnell duikt weer op met tederheid, in de vorm van Davids onpraktische huwelijk met Dora Spenlow. De beslissing van Dickens om van David een romanschrijver te maken, benadrukt hoe hij dit boek gebruikte om zichzelf als mens en kunstenaar opnieuw uit te vinden: ons”. [21] Als de preoccupatie met de avonturen van een held, geassocieerd met een parade van komische of groteske personages, terugkijkt op Dickens' eerdere romans, zijn de interesse in persoonlijke ontwikkeling, de pessimistische sfeer en de complexe structuur van Copperfield de voorbode van andere romans . [19]

Hedendaagse romans

In 1847 werd Jane Eyre , het verhaal uit de eerste persoon van Charlotte Brontë , geprezen zodra het werd gepubliceerd. In tegenstelling tot Thackeray, die er dol op was, beweert Dickens jaren later dat hij het nooit heeft gelezen. Waar of niet waar, hij was Mary Barton van Elizabeth Gaskell tegengekomen , een roman die opriep tot begrip en sympathie in een klassenmaatschappij. Thackeray 's Pendennis werd tegelijkertijd met David Copperfield in series uitgebracht en het toont de persoonlijke en sociale reis van zijn held van het platteland naar de stad. Er bestond een rivaliteit tussen de twee schrijvers, hoewel Thackeray er meer mee bezig was dan Dickens. De meest directe literaire invloed is “uiteraard Carlyle” die in een lezing gehouden in 1840, het jaar van zijn ontmoeting met Dickens, over “On Heroes, Hero-Worship” en “the Heroic in History”, beweert dat de belangrijkste moderne personage is “de held als letterkundige”. [24] [25] [20] Dit is het lot van David, door ervaring, doorzettingsvermogen en ernst. [24]

Ontwikkeling van de roman

Eerste inspiraties

Charles Dickens in 1850

Op 7 januari 1849 bezocht Dickens Norwich en Yarmouth in Norfolk , met twee goede vrienden, John Leech (1817–1864) en Mark Lemon (1809–1870). [26] Leech was een illustrator bij Punch , een satirisch tijdschrift, en de eerste illustrator voor A Christmas Carol van Dickens in 1843. Lemon was een van de oprichters en redacteur van Punch , en al snel een medewerker van Household Words , het weekblad Dickens begon. ; hij was co-auteur van Mr Nightingale's Diary , een farce, met Dickens in 1851. [27] [28]De twee steden, vooral de tweede, werden belangrijk in de roman, en Dickens liet Forster weten dat Yarmouth hem “de vreemdste plek ter wereld” leek en dat hij “het zeker zou proberen”. Tijdens een wandeling in de buurt van Yarmouth zag Dickens een bord dat de kleine plaats Blunderston aanduidde, dat in zijn roman het dorp “Blunderstone” werd waar David wordt geboren en zijn jeugd doorbrengt . [15]

Een week na zijn aankomst in Yarmouth werd zijn zesde zoon, Henry Fielding Dickens , vernoemd naar Henry Fielding , zijn favoriete schrijver uit het verleden. Volgens Forster verwijst Dickens naar Fielding “als een soort eerbetoon aan de roman die hij op het punt stond te schrijven”. [30]

Zoals altijd bij Dickens was hij, toen een schrijfproject begon, geagiteerd, melancholisch, “zelfs dieper dan de gebruikelijke geboorteweën van andere romans”; [30] zoals altijd aarzelde hij over de titel, en zijn werknotities bevatten zeventien varianten, inclusief “Charles Copperfield”. [15] Na verschillende pogingen stopte hij bij “The Copperfield Survey of the World as it Rolled”, een titel die hij behield tot 19 april. Toen Forster erop wees dat zijn held, nu David genaamd, zijn eigen initialen heeft omgezet, was Dickens geïntrigeerd en verklaarde dat dit een manifestatie was van zijn lot . [30] Hij was nog niet zeker van zijn pen: “Hoewel ik weet wat ik wil doen, sjouw ik als een treinwagon”, zei hij tegen Forster.

Geen algemeen plan, maar een geïnspireerde roman

Charles I (1600–49), wiens onthoofding de obsessie is van meneer Dick. Charles I in drie posities door Anthony Van Dyck 1635-1636.

Contrary to the method previously used for Dombey and Son, Dickens did not elaborate an overall plan and often wrote the summary of a chapter after completing it. Four character names were found at the last moment: Traddles, Barkis, Creakle and Steerforth; [33] the profession of David remains uncertain until the eighth issue (printed in December 1849, containing Chapters 22–24, in which David chooses to be trained as a proctor); and Paul Schlicke notes that the future of Dora was still not determined on 17 May 1850 (when 37 chapters had been published in the first 12 monthly instalments). Other major aspects of the novel, however, were immediately fixed, such as David's meeting with Aunt Betsey, Emily's fall or Agnes's role as the “real” heroine of the story. [10]

Once launched, Dickens becomes “quite confident”. [34] The most difficult thing was to insert “what I know so well”, his experience at the Warren factory; once the threads were woven, however, the truth mixed with fiction, he exulted and congratulated himself in a letter to Forster. [35] From now on, he wrote in this letter, the story “bore him irresistibly along”. Never, it seems, was he in the grip of failures of inspiration, so “ardent [is his] sympathy with the creatures of the fancy which always made real to him their sufferings or sorrows.” [30]

Changes in detail occur during the composition: on 22 August 1849, while staying on the Isle of Wight for a family vacation, he changed on the advice of Forster, the theme of the obsession of Mr Dick, a secondary character in the novel. This theme was originally “a bull in a china shop” and became “King Charles's head” in a nod to the bicentenary of the execution of Charles I of England.[N 3][10]

Last incidents in the writing

Although plunged into the writing of his novel, Dickens set out to create a new journal, Household Words,[36] the first issue of which appeared on 31 March 1850. This daunting task, however, did not seem to slow down the writing of David Copperfield: I am “busy as a bee”, he writes happily to the actor William Macready.[37]

A serious incident occurred in December: Mrs Jane Seymour Hill, chiropractor to Mrs Dickens,[38] raised the threat of prosecution, because she recognised herself in the portrait of Miss Mowcher; Dickens did not do badly,[39] gradually modifying the psychology of the character by making her less of a caricature and, at the very end of the novel, by making her a friend of the protagonist, whereas at the beginning she served rather contrary purposes.[38] This was, writes Harry Stone, “the only major departure from his original plans”.[40]

His third daughter was born on 16 August 1850, called Dora Annie Dickens, the same name as his character's first wife. The baby died nine months later after the last serial was issued and the book was published.[10]

Dickens marked the end of his manuscript on 21 October 1850[10] and felt both torn and happy like every time he finished a novel: “Oh, my dear Forster, if I were to say half of what Copperfield makes me feel to-night, how strangely, even to you, I should be turned inside out! I seem to be sending some part of myself into the Shadowy World.”[41][10]

At first glance, the work is modelled in the loose and somewhat disjointed way of “personal histories” that was very popular in the United Kingdom of the 18th century;[N 4] but in reality, David Copperfield is a carefully structured and unified novel. It begins, like other novels by Dickens, with a rather bleak painting of the conditions of childhood in Victorian England, notoriously when the troublesome children are parked in infamous boarding schools, then he strives to trace the slow social and intimate ascent of a young man who, painfully providing for the needs of his good aunt while continuing his studies, ends up becoming a writer: the story, writes Paul Davis, of “a Victorian everyman seeking self-understanding”.[9]

Publication in monthly instalments

“The Personal History, Adventures, Experience, and Observation of David Copperfield the Younger, of Blunderstone Rookery”[N 5] was published from 1 May 1849 to 1 November 1850 in 19 monthly one-shilling instalments, containing 32 pages of text and two illustrations by Hablot Knight Browne (“Phiz”), with a title cover simplified to The Personal History of David Copperfield. The last instalment was a double-number.

On the other side of the Atlantic, John Wiley & Sons and G. P. Putnam published a monthly edition, then a two-volume book version.

Title page of the first edition by Bradbury & Evans, signed by Dickens

I – May 1849 (chapters 1–3);
II – June 1849 (chapters 4–6);
III - juli 1849 (hoofdstukken 7–9);
IV - augustus 1849 (hoofdstukken 10–12);

V - september 1849 (hoofdstukken 13–15);
VI - oktober 1849 (hoofdstukken 16–18);
VII - november 1849 (hoofdstukken 19–21);
VIII - december 1849 (hoofdstukken 22–24);
IX - januari 1850 (hoofdstukken 25–27);
X - februari 1850 (hoofdstukken 28–31);
XI - maart 1850 (hoofdstukken 32–34);
XII - april 1850 (hoofdstukken 35–37);
XIII - mei 1850 (hoofdstukken 38–40);
XIV - juni 1850 (hoofdstukken 41–43);
XV - juli 1850 (hoofdstukken 44–46);
XVI - augustus 1850 (hoofdstukken 47–50);
XVII - september 1850 (hoofdstukken 51–53);
XVIII - oktober 1850 (hoofdstukken 54–57);
XIX–XX - november 1850 (hoofdstukken 58–64).

Standpunt

Wat de ontleningen ook zijn aan Dickens' eigen leven, de lezer weet als een essentiële voorwaarde dat David Copperfield een roman is en geen autobiografie; een werk met fictieve gebeurtenissen en personages - inclusief de held-verteller - die creaties zijn van Dickens' verbeelding.

Verteller in de eerste persoon

Het gebruik van de eerste persoon bepaalt het standpunt: de verteller Copperfield, is een erkend schrijver, meer dan tien jaar getrouwd met Agnes, die heeft besloten in het openbaar te spreken over zijn vorige leven. Deze recreatie, op zichzelf een belangrijke daad, kan slechts gedeeltelijk en ook bevooroordeeld zijn, aangezien Copperfield a priori het enige gezichtspunt en de enige stem is; niet genietend van de voorrechten van de derde persoon, almacht, alomtegenwoordigheid, helderziendheid, vertelt hij alleen wat hij zag of waar hij aan deelnam: [42] alle personages verschijnen in zijn aanwezigheid of, als dat niet lukt, leert hij van horen zeggen, voordat hij door het prisma van zijn geweten aan zijn pen wordt onderworpen, misvormd door het natuurlijke tekort van zijn waarneming en geaccentueerd door het selectieve filter van het geheugen. [43] Verhalenverteller en leraar, Copperfield laat de feiten niet voor zichzelf spreken, maar doet zich voortdurend gelden als meester van het verhalende spel, en hij komt tussenbeide, legt uit, interpreteert en becommentarieert. Zijn standpunt is dat van de volwassene die hij is geworden, zoals hij zich uitdrukt zoals hij schrijft. Aan het einde van zijn boek voelt hij de trots van een schrijver om “de draad [en] in het web dat ik heb gesponnen” op te roepen. [44]

Gareth Cordery schrijft dat “als David Copperfield de paradigmatische Bildungsroman is, het ook de ultieme roman van het geheugen is” [45] en als zodanig, volgens Angus Wilson, de gelijke van Marcel Proust's *In Search of Lost Time* (*À la recherche du temps perdu*). [46] De herinnering aan de held gaat zo intens samen met zijn herinneringen dat het verleden aanwezig lijkt:

Hoe goed herinner ik me het soort dag dat het was! Ik ruik de mist die over de plaats hing; Ik zie de rijp er spookachtig doorheen; Ik voel mijn warrige haar klam op mijn wang vallen; Ik kijk langs het vage perspectief van het schoollokaal, met hier en daar een spetterende kaars om de mistige ochtend te verlichten, en de adem van de jongens die kronkelen en roken in de rauwe kou terwijl ze op hun vingers blazen en met hun voeten op de grond

tikken. vloer. [47]

In dergelijke passages, die de retrospectieve hoofdstukken accentueren, vervangt het herbeleefde moment het geleefde, bezegelt het historische heden de ineenstorting van de oorspronkelijke ervaring en de herschepping van een hier en nu dat het hele bewustzijnsveld grijpt. [48] Soms is deze herrezen ervaring levendiger dan de werkelijkheid; dus zegt hij in hoofdstuk 41 over Traddles 'gezicht: "Zijn eerlijke gezicht, hij keek me aan met een serieus komische hoofdschudding, maakt meer indruk op me in de herinnering dan in de realiteit." [49] Dit zijn "heilige momenten", schrijft Gareth Cordery, die Copperfield zorgvuldig heeft bewaakt in "de schatkamers" [N 6] van zijn geheugen, waar hij "de muziek van de tijd" zingt: [48]"geheim proza, dat gevoel van een geest die tegen zichzelf spreekt zonder dat er iemand is om te luisteren". [50]

Commentaar via de illustraties

Plotselinge aankomst bij het huis van Peggotty door Phiz

Zonder Dickens te zijn, lijkt deze verteller, Copperfield, erg op hem en wordt hij vaak zijn woordvoerder. Het voegt direct of indirect zijn standpunt toe aan dat van de auteur, zonder dat er noodzakelijkerwijs een totale match tussen de twee bestaat. Als zodanig dient Copperfield als "medium", spiegel en ook scherm, waarbij Dickens soms zijn spraak ondermijnt om op de voorgrond te treden of zich juist verschuilt achter deze elegante afgevaardigde naar de behendige pen. De stem van Dickens is echter over het algemeen goed verborgen en, volgens Gareth Cordery, het moeilijkst te detecteren omdat deze meestal impliciet aanwezig is. [51] To help hear his voice, he adds, it is advisable to turn to Phiz, whose illustrations bring a point of view which is not always in agreement with that of Copperfield. For example, in chapter 21, the two friends arrive by surprise at the Peggotty home, and Copperfield presents Steerforth to Emily at the very moment when her betrothal with Ham has just been announced. This sudden intrusion stops the girl as she has just jumped from Ham's arms to nestle in those of Mr Peggotty, a sign, says Cordery in passing, that the promise of marriage is as much for the uncle as for the nephew. The text remains brief but Phiz interprets, anticipates the events, denounces even the future guilt of Copperfield: all eyes are on the girl, her bonnet, emblem of her social aspirations and her next wanderings with Steerforth, is ready to be seized. Copperfield, dressed as a gentleman, stands in the doorway, one finger pointing at Steerforth who is taller by one head, the other measuring the gap between Ham and Dan Peggotty, as if offering Emily to his friend. Emily, meanwhile, still has her head turned to Ham but the body is withdrawn and the look has become both challenging and provocative. Phiz brings together in a single image a whole bunch of unwritten information, which Dickens approved and probably even suggested.[52]

Reader's insight

The Wanderer, Mr Peggotty talks to David as Martha overhears, by Phiz.

A third perspective is the point of view of the discerning reader who, although generally carried away by sympathy for the narrator's self-interested pleading, does not remain blissfully ignorant and ends up recognizing the faults of the man and of the writer, just as he also learns to identify and gauge the covert interventions of the author.

The discerning reader listens to the adult Copperfield and hears what this adult wants or does not want them to hear. "Even though this manuscript is intended for no eyes but mine", (chapter 42)[53] the book exists, and the reader becomes ipso facto a "father-confessor",[48] knowing how to judge and even, at times, to doubt the sincerity of the emotion expressed. So, when Dora dies, the reader sees that the topic of grief is dropped in a hurry, as if Copperfield had more important things to do than to indulge in sorrow: "this is not the time at which I am to enter a state of mind beneath its load of sorrow",[54] which creates a question and an embarrassment: is Copperfield protecting himself from his confusion, or does he shed some crocodile tears for form?

Copperfield onderzoekt ook enkele van zijn meest verwijtbare zwakheden, zoals onbewuste medeweten (zijn “eigen onbewuste deel”) in de verontreiniging van het Peggotty-huis door Steerforth, waartegen hij voor altijd niet in staat is zich te verzetten: “Ik geloof dat als ik gezicht was gebracht om hem onder ogen te zien, had ik geen enkel verwijt kunnen uiten . het punt waarop zijn laatste opmerking, wanneer hij haar heimelijk aan boord van het schip ziet dat naar Australië vertrekt, “een meesterwerk van verhalende dubbelhartigheid” is: verre van in haar te zien wat ze is geworden, een echte vrouw, hij zoekt zijn toevlucht achter het beeld van een zielig religieus icoon, waardoor hij op elegante wijze zijn eigen schuldgevoel voor het verraden van haar kan wegnemen.[56]

Deze ondergrondse stromingen worden zo onthuld in Davids psychologische strijd, concludeert Gareth Cordery, stromingen die zijn verhaal onbewust probeert te verhullen. [57]

Recapitulatie van plotstructuur

De plotlijn

Het verhaal is een weg van waaruit verschillende paden vertrekken. De weg is die van Davids leven, het hoofdperceel; de takken zijn geboren uit ontmoetingen met hem en leiden tot verschillende min of meer ver doorgevoerde secundaire intriges. Elk wordt vertegenwoordigd door een belangrijke figuur: meneer Micawber, Steerforth, kleine Emily, Uriah Heep; er zijn zijverhalen, die van Martha Endell, Rosa Dartle, en langs de hoofdweg strekken zich enkele parallelle paden uit waarop de lezer van tijd tot tijd wordt uitgenodigd: de Traddles, Betsey Trotwood, de familie Peggotty, Dan en Ham in het bijzonder , Peggotty zelf bleef van begin tot eind nauw verwant aan David. De verschillende sporen wijken niet af van de hoofdstraat, en wanneer ze dat doen, brengt een verhalende “tang” ze weer bij elkaar. Vandaar dat de retrospectieve hoofdstukken en de uiteindelijke recapitulatie zijn geschreven.[58]

De nodige samenvattingen

Meneer Peggotty vindt de jonge Emily, bij Phiz .

Het verhaal ziet er lineair uit, zoals gebruikelijk is in de traditionele first-person-vorm. Het behandelt het leven van de verteller tot de dag dat hij besluit een einde te maken aan zijn literaire onderneming. Hele delen van zijn leven worden echter samengevat in een paar alinea's, of soms slechts een of twee zinnen, die aangeven dat er drie of tien jaar zijn verstreken of dat Dora dood is, wat nodig is om het verhaal gaande te houden. Dus het lange verblijf van reflectie in Zwitserland dat leidt tot de erkenning van liefde voor Agnes, of het tijdsverloop vóór het laatste hoofdstuk, zijn allemaal lege plekken in het verhaal . Naast de held gaat dit verhaal over belangrijke secundaire personages zoals meneer Micawber of Uriah Heep, of Betsey Trotwood en Traddles, de weinige feiten die nodig zijn voor een geloofwaardig verhaal worden spaarzaam gedistilleerd in de laatste hoofdstukken: een spontaan bezoek aan een gevangenis, de onverwachte terugkeer van Dan Peggotty uit de Antipodes; zoveel valse verrassingen voor de verteller die ze nodig heeft om ieders persoonlijke verhaal te vervolledigen. De epiloog dusdat het laatste hoofdstuk vertegenwoordigt (hoofdstuk 64) is een model van het genre, een systematische review, vermoedelijk geïnspireerd door zijn geheugen, zonder echt verband. Er is de wens om met elk ervan te eindigen, met geforceerde uitroepen en extatische observaties, scrollend door de levens van degenen die in de tijd zijn bevroren: Dick met zijn “Memorial” en zijn vlieger, Dr. Strong en zijn woordenboek, en als bonus, het nieuws van Davids “minste kind”, wat inhoudt dat er andere kinderen zijn geweest tussen hem en oudste kind Agnes van wie de lezer nog nooit bij naam heeft gehoord. Zo gaat ook het verhaal van Dan Peggotty die het trieste verhaal van zijn nichtje vertelt. De vier hoofdstukken genaamd “Retrospect” (Hoofdstuk 18: “A Retrospect”, Hoofdstuk 43: “Another Retrospect”, Hoofdstuk 53: “Another Retrospect” en Hoofdstuk 64: “[59]

Herstructureren a posteriori

De aanpak van Dickens, zoals blijkt uit David Copperfield, ontkomt niet aan wat fr:Georges Gusdorf "de erfzonde van de autobiografie" noemt, dat wil zeggen een herstructurering a posteriori en toont daarin, paradoxaal genoeg, zijn authenticiteit aan. [60] Het bestaat uit het opsplitsen van iemands leven in delen, het kiezen van beslissende fasen, het identificeren van een evolutie en het voorzien van een richting en vervolgens een betekenis, terwijl het bestaan van dag tot dag wordt geleefd als een cluster van vormeloze waarnemingen die een onmiddellijke verandering vereisen. aanpassing, die in de roman op zijn best het gebruik van het historische heden vastlegt generally adopted by Dickens. It is a succession of autonomous moments which do not end up amalgamating in a coherent whole and that connect the tenuous thread of the "I" recognizing each other. In this reconstruction, one part of truth and the other of poetry, the famous Dichtung und Wahrheit (From my Life: Poetry and Truth; 1811–1833), autobiography of Goethe, there is the obligatory absence of objectivity, the promotion of oblivion as an integral part of memory, the ruling power of the subjectivity of time found.[61]

Dus, om de woorden van George Gusdorf opnieuw te gebruiken, David Copperfield verschijnt als een "tweede lezing van de ervaring van een man", in dit geval probeerde Charles Dickens, toen hij de volheid van zijn carrière bereikte, "zijn legende" een betekenis te geven. [62]

Thema's

This novel's main theme arises from the fact that it is a bildungsroman, a literary genre that focuses on the psychological and moral growth of the protagonist from youth to adulthood, which is common in Dickens's novels,[63] and in which character change is extremely important.[64][65] The changes involve David leaving past selves behind on the way to maturity. Other important themes relate especially to Dickens's social concerns, and his desire for reform. This includes the plight of so-called "fallen women", and prostitutes, as well as the attitude of middle-class society to these women; the status of women in marriage; the rigid class structure; the prison system; educational standards, and emigration to the colonies of what was becoming the British Empire. The latter was a way for individuals to escape some of the rigidity of British society and start anew. Some of these subjects are directly satirized, while others are worked into the novel in more complex ways by Dickens.

Bildungsroman

Different names

David bereikt Canterbury, van David Copperfield, door Frank Reynolds

Copperfield's path to maturity is marked by the different names assigned to him: his mother calls him "Davy"; Murdstone calls him as "Brooks of Sheffield"; for Peggotty's family, he is "Mas'r Davy"; en route to boarding school from Yarmouth, he appears as "Master Murdstone"; at Murdstone and Grinby, he is known as "Master Copperfield"; Mr Micawber is content with "Copperfield"; for Steerforth he is "Daisy"; he becomes "Mister Copperfield" with Uriah Heep; and "Trotwood", soon shortened to "Trot" for Aunt Betsey; Mrs Crupp deforms his name into "Mr Copperfull"; and for Dora he is "Doady".[66] While striving to earn his real name once and for all, this plethora of names reflects the fluidity of Copperfield's personal and social relationships, and obscures his real identity. It is by writing his own story, and giving him his name in the title, that Copperfield can finally assert who he is.[66] A series of lives

David's leven kan worden gezien als een reeks levens, die allemaal radicaal los staan van wat volgt, schrijft Paul Davis. [67] De jonge jongen in het pakhuis verschilt van het kind van Blunderstone Rookery, of student van Salem House, en over het algemeen streeft David ernaar om deze delen van zichzelf los van elkaar te houden. Bijvoorbeeld, in hoofdstuk 17, terwijl hij naar de Canterbury School ging, ontmoette hij meneer Micawber bij Uriah Heep's, en een plotselinge angst greep hem aan dat Heep hem, zoals hij nu is, en het verlaten kind dat bij de familie Micawber in Londen logeerde, kon verbinden. . [67]

Zoveel mutaties duiden op de naamsveranderingen, die soms met opluchting worden ontvangen: "Trotwood Copperfield", wanneer hij zijn toevlucht vindt in Dover bij het huis van zijn tante Betsey, zo schrijft de verteller: "Zo begon ik mijn nieuwe leven, onder een nieuwe naam, en met alles wat nieuw is aan mij." Toen beseftte hij "dat er een afgelegen plek was gekomen in het oude leven van Blunderstone" en "dat er voor altijd een gordijn was gevallen voor mijn leven bij Murdstone en Grinby's". [68]

Er is een proces van vergeetachtigheid, een door het geheugen ontwikkelde overlevingsstrategie, die een grote uitdaging vormt voor de verteller; zijn kunst hangt in feite af van de ultieme verzoening van verschillen om de verenigde identiteit van zijn mens-zijn te bevrijden en te behouden.

"Word ik de held van mijn eigen leven?"

De heer Dick en zijn vlieger, van David Copperfield , door Frank Reynolds

David opent zijn verhaal met een vraag: Zal ik de held van mijn eigen leven zijn? Dit betekent dat hij niet weet waar zijn aanpak hem zal leiden, dat het schrijven zelf de test zal zijn. Zoals Paul Davis het verwoordt: "In dit Victoriaanse zoektochtverhaal is de pen misschien lichter dan het zwaard, en de lezer zal worden overgelaten aan het beoordelen van de kwaliteiten van de man en de schrijver die heldenmoed vormen. [17]

Vraag houdt echter een bevestiging in: het is Copperfield, en niemand anders, die zijn leven zal bepalen, de toekomst is een illusie, aangezien de games al zijn gespeeld, het leven is geleefd, waarbij de roman alleen het verhaal is. Copperfield is niet altijd de held van zijn leven, en niet altijd de held van zijn verhaal, aangezien sommige personages een sterkere rol spelen dan hij. Naast Steerforth, Heep, Micawber bijvoorbeeld, lijkt hij vaak passief en licht van gewicht. Vandaar, concludeert Paul Davis, de noodzaak om zijn leven anders te lezen; het is meer door breking door andere personages dat de lezer een goed idee heeft van de "held" van het verhaal. Wat onthullen deze drie mannen aan hem, en ook aan Dora, met wie hij trouwt? [67] Een andere mogelijke maatstaf is een vergelijking met de andere twee "schrijvers" van de roman, Dr Strong en Mr Dick. Het woordenboek van Strong zal nooit worden voltooid en zal, als levensverhaal, eindigen met de dood van de auteur. Wat de heer Dick betreft, zijn autobiografische project roept voortdurend de vraag op of hij de onsamenhangendheid en besluiteloosheid van zijn onderwerp-verteller kan overstijgen. Zal hij in staat zijn de touwtjes in handen te nemen, een begin, een midden, een einde te bieden? Zal hij erin slagen het geheel te verenigen, het trauma van het verleden, zijn obsessie met het onthoofde koninklijke hoofd te boven te komen, om het heden te begrijpen en een richting voor de toekomst te vinden? Volgens Paul Davis slaagt alleen Copperfield erin een heel leven op te bouwen, inclusief lijden en falen, evenals successen, en dat is "[67]

Het gewicht van het verleden

Het verleden 'spreekt' vooral tot David, 'een kind van nauwkeurige observatie' (hoofdstuk 2); de titel van dit hoofdstuk is: "Ik observeer", [70] en als volwassene is hij begiftigd met een opmerkelijk geheugen. [71] Zozeer zelfs dat het verhaal van zijn jeugd zo concreet wordt gerealiseerd dat de verteller, net als de lezer, soms vergeet dat het een geleefd verleden is en geen cadeau dat te zien is. Het werkwoord in de verleden tijd is vaak het preteritum voor het verhaal, en de zinnen zijn vaak korte onafhankelijke proposities, die elk een feit vermelden. Toegegeven, de volwassen verteller komt tussenbeide om te kwalificeren of een verklaring te geven, zonder echter voorrang te krijgen op de visie van het kind. En soms wordt het verhaal verlengd met een reflectie op de werking van het geheugen. Dus, opnieuw in hoofdstuk 2, geven de tweede en derde alinea commentaar op de eerste herinnering aan de twee wezens rondom David, zijn moeder en Peggotty:

I believe I can remember these two at a little distance apart, dwarfed to

my sight by stooping or kneeling on the floor, and I going unsteadily from the one to the other. I have an impression on my mind, which I cannot distinguish from actual remembrance, of the touch of Peggotty's forefinger as she used to hold it out to me, and of its being roughened by needlework, like a pocket nutmeg-grater.

This may be fancy, though I think the memory of most of us can go further back into such times than many of us suppose; just as I believe the power of observation in numbers of very young children to be quite wonderful for its closeness and accuracy. Indeed, I think that most grown men who are remarkable in this respect may with greater propriety be said not to have lost the faculty than to have acquired it; the rather, as I generally observe such men to retain a certain freshness, and gentleness, and capacity of being pleased, which are also an inheritance they have preserved from their childhood.[70]

David thus succeeds, as George Orwell puts it, in standing “both inside and outside a child's mind”, [17] a particularly important double vision effect in the first chapters. The perspective of the child is combined with that of the adult narrator who knows that innocence will be violated and the feeling of security broken. Thus, even before the intrusion of Mr Murdstone as step-father or Clara's death, the boy feels “intimations of mortality”. [17] In the second chapter for example, when David spends a day with Mr Murdstone, during the first episode of “Brooks of Sheffield” [N 7] [72] [73] in which, first blow to his confidence, he realizes little by little that Mr Murdstone and his comrade Quinion are mocking him badly:

'That's Davy,' returned Mr Murdstone.
 'Davy who?' said the gentleman. 'Jones?'
 'Copperfield' said Mr Murdstone.
 'What! Bewitching Mrs Copperfield's incumbrance?' cried the gentleman. 'The pretty little widow?'
 'Quinion,' said Mr Murdstone, 'take care, if you please. Somebody's sharp.'
 'Who is?' asked the gentleman laughing.
 I looked up quickly, being curious to know.
 'Only Brooks of Sheffield', said Mr Murdstone.
 I was quite relieved to find that it was only Brooks of Sheffield, for, at first, I really thought it was I.

There seemed to be something very comical in the reputation of Mr Brooks of Sheffield, for both the gentlemen laughed heartily when he was mentioned, and Mr Murdstone was a good deal amused also. [74]

The final blow, brutal and irremediable this time, is the vision, in chapter 9, of his own reflection in his little dead brother lying on the breast of his mother: “The mother who lay in the grave was the mother of my infancy; the little creature in her arms was myself, as I had once been, hushed forever on her bosom”. [75]

A series of male models for David

David Copperfield is a posthumous child, that is, he was born after his father died. [76] From birth, his aunt is the authority who stands in for the deceased father, and she decides Copperfield's identity by abandoning him because he is not female. His first years are spent with women, two Claras, [N 8] his mother and Peggotty, which, according to Paul Davis, “undermines his sense of masculinity”. [17] Hence a sensitivity that the same critic calls “feminine”, made-up of a lack of confidence, naive

innocence and anxiety, like that of his mother, who was herself an orphan. Steerforth is not mistaken, when from the outset he calls Copperfield “Daisy”—a flower of spring, symbol of innocent youth. To forge an identity as a man and learn how to survive in a world governed by masculine values, instinctively, he looks for a father figure who can replace that of the father he did not have.

Several male models will successively offer themselves to him: the adults Mr Murdstone, Mr Micawber and Uriah Heep, his comrades Steerforth and Traddles.

Mr Murdstone

Aunt Betsey & Mr Dick say no to Mr Murdstone and his sister, by Phiz.

Mr Murdstone darkens Copperfield's life instead of enlightening him, because the principle of firmness which he champions, absolute novelty for the initial family unit, if he instills order and discipline, kills spontaneity and love. The resistance that Copperfield offers him is symbolic: opposing a usurper without effective legitimacy, he fails to protect his mother but escapes the straitjacket and achieves his independence. Mr Murdstone thus represents the anti-father, double negative of the one of which David was deprived, model a contrario of what it is not necessary to be.

Mr Micawber

Traddles, Micawber and David from David Copperfield, by Frank Reynolds

The second surrogate father is just as ineffective, although of a diametrically opposed personality: it is Mr Micawber who, for his part, lacks firmness to the point of sinking into irresponsibility. Overflowing with imagination and love, in every way faithful and devoted, inveterate optimist, he eventually becomes, in a way, the child of David who helps him to alleviate his financial difficulties. The roles are reversed and, by the absurdity, David is forced to act as a man and to exercise adult responsibilities towards him. However, the Micawbers are not lacking in charm, the round Wilkins, of course, but also his dry wife, whose music helps her to live. Mrs Micawber has, since childhood, two songs in her repertoire, the Scottish “The dashing white sergeant”[77] and the American lament “The little Tafflin with the Silken Sash”,[78] whose attraction has decided her husband to “win that woman or perish in the attempt”[79] In addition to the melodies that soothe and embellish, the words of the second, with her dream “Should e’er the fortune be my lot to be made a wealthy bride!” and her aphorism “Like attracts like” have become emblematic of the couple, one is the opposite of reality and the other the very definition of its harmony.[80]

Uriah Heep

New avatar of this quest, Uriah Heep is “a kind of negative mirror to David”.[67] Heep is clever at enlarging the pathos of his humble origins, for example, which ability he exploits shamelessly to attract sympathy and mask an unscrupulous ambition; while David, on the other hand, tends to suppress his modest past and camouflage his social ambitions under a veneer of worldly mistrust, prompting Paul Davis to conclude that, just as Mr Murdstone is adept at firmness, Heep, in addition to being a rascal, lacks the so-called feminine qualities of sensitivity which David does not lose.[67]

Steerforth

Steerforth from David Copperfield, by Frank Reynolds

For David, Steerforth represents all that Heep is not: born a gentleman, with no stated ambition or defined life plan, he has a natural presence and charisma that immediately give him scope and power. However, his failure as a model is announced well before the episode at Yarmouth where he seizes, like a thief, Little Emily before causing her loss in Italy. He already shows himself as he is, brutal, condescending, selfish and sufficient, towards Rosa Dartle, bruised by him for life, and Mr Mell who undergoes the assaults of his cruelty. The paradox is that even as he gauges his infamy, David remains from start to finish dazzled by Steerforth's aristocratic ascendancy, even as he contemplates him drowning on Yarmouth Beach, "lying with his head upon his arm, as I had often seen him at school".[81]

Traddles

Now consider Traddles, the anti-Steerforth, the same age as the hero, not very brilliant at school, but wise enough to avoid the manipulations to which David succumbs. His attraction for moderation and reserve assures him the strength of character that David struggles to forge. Neither rich nor poor, he must also make a place for himself in the world, at which he succeeds by putting love and patience at the center of his priorities, the love that tempers the ambition and the patience that moderates the passion. His ideal is to achieve justice in his actions, which he ends up implementing in his profession practically. In the end, Traddles, in his supreme modesty, represents the best male model available to David.[17]

There are others, Daniel Peggotty for example, all love and dedication, who goes in search of his lost niece and persists in mountains and valleys, beyond the seas and continents, to find her trace. Mr Peggotty is the anti-Murdstone par excellence, but his influence is rather marginal on David, as his absolute excellence, like the maternal perfection embodied by his sister Peggotty, makes him a character type more than an individual to refer to. There is also the carter Barkis, original, laconic and not without defects, but a man of heart. He too plays a role in the personal history of the hero, but in a fashion too episodic to be significant, especially since he dies well before the end of the story. The hard path to the right balance

It is true that David's personal story makes it more difficult for him to access the kind of equilibrium that Traddles presents, because it seems destined, according to Paul Davis, to reproduce the errors committed by his parents.[67] So, without knowing it, he looks a lot like his late father, also named David, who, according to Aunt Betsey, had eyes only for the flower-women, and, as such, he finds himself as irresistibly attracted to Dora whose delicate and charming femininity, the sweet frivolity too, recall those of his diaphanous mother. The chapters describing their loves are among the best in the novel[67] because Dickens manages to capture the painful ambivalence of David, both passionately infatuated with the irresistible young woman, to whom we can only pass and forgive everything, and frustrated by his weak character and his absolute ignorance of any discipline. For love, the supreme illusion of youth, he tries to change it, to "form her mind", which leads him to recognize that "firmness" can to be a virtue which, ultimately, he needs. However, finding himself in a community of thought, even distantly, with his hateful and cruel stepfather whom he holds responsible for the death of his mother and a good deal of his own misfortunes, it was a troubling discovery.[17]

Dr Strong and his young wife Annie, by Phiz

It is his aunt Betsey who, by her character, represents the struggle to find the right balance between firmness and gentleness, rationality and empathy. Life forced Betsey Trotwood to assume the role she did not want, that of a father, and as such she became, but in her own way, adept at steadfastness and discipline. From an initially culpable intransigence, which led her to abandon the newborn by

denouncing the incompetence of the parents not even capable of producing a girl, she finds herself gradually tempered by circumstances and powerfully helped by the “madness” of her protegee, Mr Dick. He, between two flights of kites that carry away the fragments of his personal history, and without his knowing it, plays a moderating role, inflecting the rationality of his protector by his own irrationality, and his cookie-cutter judgments by considerations of seeming absurdity, but which, taken literally, prove to be innate wisdom. In truth, Aunt Betsey, despite her stiffness and bravado, does not dominate her destiny; she may say she can do it, yet she cannot get David to be a girl, or escape the machinations of Uriah Heep any more than the money demands of her mysterious husband. She also fails, in spite of her lucidity, her clear understanding, of the love blindness of her nephew, to prevent him from marrying Dora and in a parallel way, to reconcile the Stronges. In fact, in supreme irony, it is once again Mr Dick who compensates for his inadequacies, succeeding with intuition and instinctive understanding of things, to direct Mr Micawber to save Betsey from the clutches of Heep and also to dispel the misunderstandings of Dr Strong and his wife Annie.[67]

As often in Dickens where a satellite of the main character reproduces the course in parallel, the story of the Strong couple develops in counterpoint that of David and Dora. While Dora is in agony, David, himself obsessed with his role as a husband, observes the Stronges who are busy unraveling their marital distress. Two statements made by Annie Strong impressed him: in the first, she told him why she rejected Jack Maldon and thanked her husband for saving her “from the first impulse of an undisciplined heart”.[82] The second was like a flash of revelation: “There can be no disparity in marriage like unsuitability of mind and purpose”.[82] At the end of chapter 45, almost entirely devoted to the epilogue of this affair, David meditates on these words which he repeats several times and whose relevance, applied to his own case, is imposed on him. He concludes that in all things, discipline tempered by kindness and kindness is necessary for the equilibrium of a successful life. Mr Murdstone preached firmness; in that, he was not wrong. Where he cruelly failed was that he matched it with selfish brutality instead of making it effective by the love of others.[7]

The happiness of maturity with Agnes

Agnes Wickfield, David's second wife, by Frank Reynolds

It is because David has taken stock of his values and accepted the painful memories of Dora's death, that he is finally ready to go beyond his emotional blindness and recognize his love for Agnes Wickfield, the one he already has called the “true heroine” of the novel to which he gives his name. Paul Davis writes that Agnes is surrounded by an aura of sanctity worthy of a stained glass window, that she is more a consciousness or an ideal than a person, that, certainly, she brings the loving discipline and responsibility of which the hero needs, but lacks the charm and human qualities that made Dora so attractive.[7] Adrienne E Gavin, nuancing the point, writes that she is neither more nor less caricature than other young women in the hero's life: if Emily is a stereotype of the “lost woman” and Dora of “woman-child”, Agnes is that of “ideal Victorian woman”, which necessarily limits, for her as for the others, the possibilities of evolution, the only change available from a loving and devoted daughter to a loving and devoted wife.[83]

That said, the writer David, now David Copperfield, realised the vow expressed to Agnes (when he was newly in love with Dora, in Chapter 35. Depression): “If I had a conjurer's cap, there is no one I should have wished but for you”.[84] At the end of his story, he realizes that the conjurer's cap is on his head, that he can draw his attention to the people he loves and trusts. Thus, David Copperfield is the story of a journey through life and through oneself, but also, by the grace of the writer, the recreation of the tenuous thread uniting the child and the adult, the past and the present, in what Georges Gusdorf calls “fidelity to the person”.[85] or, as Robert Ferrieux said,[86]

le corps chaud de l'être personnel

the warm body of the personal being

Social questions

Admittedly, it is not the primary interest of David Copperfield that remains above all the story of a life told by the very one who lived it, but the novel is imbued with a dominant ideology, that of the middle class, advocating moral constancy, hard work, separate spheres for men and women, and, in general, the art of knowing one's place, indeed staying in that place. Further, some social problems and repeated abuses being topical, Dickens took the opportunity to expose them in his own way in his fiction, and Trevor Blount, in his introduction to the 1966 edition Penguin Classics, reissued in 1985, devotes several pages to this topic.[87]

However, Gareth Cordery shows that behind the display of Victorian values, often hides a watermarked discourse that tends to question, test, and even subvert them.[57] There are therefore two possible readings, the one that remains on the surface and another that questions below this surface, the implicit questions.

Among the social issues that David Copperfield is concerned with, are prostitution, the prison system, education, as well as society's treatment of the insane.

Dickens's views on education are reflected in the contrast he makes between the harsh treatment that David receives at the hands of Creakle at Salem House and Dr Strong's school where the methods used inculcate honour and self-reliance in its pupils.

Through the character of "the amiable, innocent, and wise fool" Mr Dick, Dickens's "advocacy in the humane treatment of the insane" can be seen.[88] Mr Dick's brother

didn't like to have him visible about his house, and sent him away to some private asylum-place: though he had been left to his particular care by their deceased father, who thought him almost a natural. And a wise man he must have been to think so! Mad himself, no doubt.

So Betsy Trotwood, continuing Mr Dick's story in Chapter 14, stepped in to suggest that Mr Dick should be given "his little income, and come and live with" her: "I am ready to take care of him, and shall not ill-treat him as some people (besides the asylum-folks) have done."

Victorian child exploitation

The employment of young children in factories and mines under harsh conditions in the early Victorian era disturbed many. There was a series of Parliamentary enquiries into the working conditions of children, and these "reports shocked writers Elizabeth Barrett Browning and Charles Dickens." [11] Dickens describes children working in factories or other workplaces in several novels, notably in *Oliver Twist*, and in *David Copperfield*. Young David works in a factory for a while after his mother dies and his stepfather showed no interest in him. Such depictions contributed to the call for legislative reform.[11]

Prison discipline

Dickens satirises contemporary ideas about how prisoners should be treated in Chapter 61, 'I am Shown Two Interesting Penitents'. In this chapter, published in November 1850, David along with Traddles is shown around a large well-built new prison, modelled on Pentonville prison (built in 1842), where a new, supposedly more humane, system of incarceration is in operation, under the management of David's former headmaster Creakle.[89] A believer in firmness, Dickens denounced

comically the system of isolating prisoners in separate cells, the “separate system”, and giving them healthy and pleasant food.[N 9] His satire appeals directly to the public, already warned by the long controversy over the prison discipline in the press.[90] Mr Creakle is very proud of this new system, but his enthusiasm is immediately undermined by the reminder of his former ferocity as a school principal. In the prison David and Traddles encounter 'model prisoners' 27 and 28, who they discover are Uriah Heep and Mr Littimer. Heep is seen reading a hymn book and Littimer also “walked forth, reading a good book”: both have managed to convince the naïve Creakle, and his fellow magistrates, that they have seen the error of their ways. Both are questioned about the quality of the food and Creakle promises improvements.[91]

Dickens's ideas in this chapter were in line with Carlyle, whose pamphlet, “Model Prisons”, also denounced Pentonville Prison, was published in the spring of 1850.[89] Indeed, Dickens had published anonymously, a month after Carlyle's pamphlet on the same subject, “Pet Prisonners”.[92] Emigration to Australia

Mr Micawber and the art of baking, with Mrs Micawber and the twins, by Fred Barnard.

Dickens's exploration of the subject of emigration in the novel has been criticised, initially by John Forster and later by G. K. Chesterton. Chesterton accused Dickens of presenting emigration in an excessively optimistic light. That Dickens believed that by sending a boatload of people overseas their 'souls' can be changed, while ignoring the fact that poor people like Peggotty have seen their home stained or, like Emily, their honour tarnished. Micawber has been broken by the English social system, his journey to the antipodes is paid for by a paragon of the Victorian bourgeoisie, Betsey Trotwood[93] and he is supposed to regain control of his destiny once he has arrived in Australia.[94] Trevor Blount points out that the word 'soul' has a different meaning for Dickens than Chesterton. Dickens cares about material and psychological happiness, and is convinced that physical well-being is a comfort for life's wounds.

Dickens sent his characters to America in Nicholas Nickleby and Martin Chuzzlewit, but he has the Peggotty and Micawber families emigrate to Australia. This approach was part of the official policy of the 1840s, focusing on Australia as a land of welcome. It was at this time necessary to stimulate interest in the new colony and propagandists arrived in England in particular John Dunmore Lang and Caroline Chisholm from Australia. Dickens was only following this movement and, in any case, had faith in family colonisation. Moreover, the idea that redemption could be achieved by such a new start in a person's life was a preoccupation of the author, and he saw here subject matter to charm his readers.[95]

From the point of view of the novel's inner logic, in order for Copperfield to complete his psychological maturation and exist independently, Dickens must expel his surrogate fathers, including Peggotty and Micawber, and emigration is an easy way to remove them.[7]

Visions for society

The episode in the prison, according to novelist Angus Wilson, is more than a piece of journalism;[96] it represents Dickens's vision of the society in which he lives. The same can be said of the episodes concerning prostitution and emigration, which illuminate the limits of Copperfield's moral universe and Dickens's own uncertainties.[97] That everything is put in order in Australia, that Martha marries a man from the bush, that Emily, in the strong arms of Dan Peggotty, becomes a lady of good works, that Micawber, who had been congenitally insolvent, suddenly acquires the management skills and becomes prosperous in dispensing justice. All these conversions are somewhat 'ironic',[98] and tend to undermine the hypothesis of 'a Dickens believing in the miracle of the antipodes', which Jane

Rogers considers in her analysis of the 'fallen woman' as a plot device to gain the sympathy of Dickens's readers for Emily.[99]

The middle-class ideology

John Forster, Dickens's early biographer, praises the bourgeois or middle-class values and ideology found in David Copperfield.[100] Like him the Victorian reading public shared Copperfield's complacent views, expressed with the assurance of success that is his, at the end, as a recognized writer who is happy in marriage and safe from need.

Gareth Cordery takes a close look at class consciousness. According to him, Copperfield's relationship with aristocrat Steerforth and the humble Uriah Heep is "crucial".[57] From the beginning, Copperfield ranks as and is considered by his friends among the good people. The Peggotty family, in Chapter 3, treat him with respect, "as a visitor of distinction"; even at Murdstone and Grinby, his behaviour and clothes earned him the title of "the little gentleman". When he reached adulthood, he naturally enjoyed Steerforth's disdain for Ham as a simple "joke about the poor". So he is predisposed to succumb, by what he calls in chapter 7 an "inborn power of attraction", to the charm instinctively lent to beautiful people, about which David said "a kind of enchantment ... to which it was a natural weakness to yield." From start to finish, David remains fascinated by Steerforth, so he aspires inwardly to his social status.[101]

In parallel there is a contempt of the upstart, Heep, hatred of the same nature as Copperfield's senseless adoration for Steerforth, but inverted. That "'umble" Heep goes from a lowly clerk to an associate at Wickfield's, to claiming to win the hand of Agnes, daughter of his boss, is intolerable to David, though it is very similar to his own efforts to go from shorthand clerk to literary fame, with Dora Spenlow, the daughter of his employer.[102] Heep's innuendo that Copperfield is no better than him feeds on the disdain in which he holds Heep as of right: "Copperfield, you've always been an upstart",[103] an honesty of speech, comments Cordery, of which Copperfield himself is incapable.[102]

Marriage

Another concern of Dickens is the institution of marriage and in particular, the unenviable place occupied by women. Whether at the home of Wickfield, Strong, or under the Peggotty boat, women are vulnerable to predators or intruders like Uriah Heep, Jack Maldon, James Steerforth; Murdstone's firmness prevails up to the death of two wives; with David and Dora complete incompetence reigns; and at the Micawber household, love and chaos go hand in hand; while Aunt Betsey is subjected to blackmail by her mysterious husband. Dickens, according to Gareth Cordery, clearly attacks the official status of marriage, which perpetuated an inequality between the sexes, an injustice that does not end with the separation of couples.[97]

The mid-Victorian era saw a change in gender roles for men and women, in part forced by the factories and separation of work and home, which made stereotypes of the woman at home and the man working away from home.[104] Values, like the imperative need for women to marry and to be that ideal described as The Angel in the House (manages the home without aid and is always calm) are "interrogated, tested and even subverted",[105] for example by having one mother-figure be the character Betsey Trotwood, who is not a mother.[106] When seeming to describe a stereotypical image in particularly the female characters, the story "does so in a way that reflects the fault-lines of the image." [107]

Anne Brontë in *The Tenant of Wildfell Hall* (1848) explores this iniquity in the status of the character Helen Graham, separated from her alcoholic husband. Dickens's understanding of the burden on women in marriage in this novel contrasts with his treatment of his own wife Catherine, whom he expected to be an Angel in the House.[107]

The fallen woman

The Awakening Conscience, William Holman Hunt (1851-1853)

Martha Endell and Emily Peggotty, the two friends in Yarmouth who work at the undertaker's house, reflect Dickens's commitment to "save" so-called fallen women. Dickens was co-founder with Angela Burdett-Coutts of Urania Cottage, a home for young women who had "turned to a life of immorality", including theft and prostitution.[108] On the eve of her wedding to her cousin and fiancé, Ham, Emily abandons him for Steerforth. After Steerforth deserts her, she doesn't go back home, because she has disgraced herself and her family. Her uncle, Mr Peggotty, finds her in London on the brink of being forced into prostitution. So that she may have a fresh start away from her now degraded reputation, she and her uncle emigrate to Australia. Martha has been a prostitute and contemplated suicide but towards the end of the novel, she redeems herself by helping Daniel Peggotty find his niece after she returns to London. She goes with Emily to start a new life in Australia. There, she marries and lives happily.

Their emigration to Australia, in the wake of that of Micawber, Daniel Peggotty, and Mr Mell, emphasizes Dickens's belief that social and moral redemption can be achieved in a distant place, where someone may create a new and healthy life.[109] However, despite their families' forgiveness, they remain "tainted" and their expulsion from England is symbolic of their status: it is only at the other end of the world that these "social outcasts" can be reinstated. Morally, Dickens here conforms to the dominant middle-class opinion.

The exception of Rosa Dartle

John O. Jordan devotes two pages to this woman, also "lost," though never having sinned.[110] The sanctification of the Victorian home, he says, depends on the opposition between two stereotypes, the "angel" and the "whore". Dickens denounced this restrictive dichotomy by portraying women "in between". Such is Rosa Dartle, passionate being, with the inextinguishable resentment of having been betrayed by Steerforth, a wound that is symbolised by the vibrant scar on her lip. Never does she allow herself to be assimilated by the dominant morality, refusing tooth and nail to put on the habit of the ideal woman. Avenger to the end, she wants the death of Little Emily, both the new conquest and victim of the same predator, and has only contempt for the efforts of David to minimize the scope of his words. As virtuous as anyone else, she claims, especially that Emily, she does not recognize any ideal family, each being molded in the manner of its social class, nor any affiliation as a woman: she is Rosa Dartle, in herself.[111]

David's vision, on the other hand, is marked by class consciousness: for him, Rosa, emaciated and ardent at the same time, as if there were incompatibility (chapter 20), is a being apart, half human, half animal, like the lynx, with its inquisitive forehead, always on the look out (chapter 29), which consumes an inner fire reflected in the gaunt eyes of the dead of which only this flame remains (chapter 20). In reality, says Jordan, it is impossible for David to understand or even imagine any sexual tension, especially that which governs the relationship between Rosa and Steerforth, which, in a way, reassures his own innocence and protects what he calls his "candor" – frankness or angelism? - zijn verhaal. Ook vormt de onherleidbare en boze marginaliteit van Rosa Dartle een mysterieuze bedreiging voor zijn comfortabele en geruststellende huiselijke ideologie. [112]

Dickens' manier van schrijven

Tom Jones was an important influence on Dickens

Dickens's approach to the novel is influenced by various literary genres, including the picaresque

novel tradition,[113] melodrama,[114] and the novel of sensibility.[115] Satire and irony are central to the picaresque novel.[116] Comedy is also an aspect of the British picaresque novel tradition of Laurence Sterne, Henry Fielding, and Tobias Smollett. Fielding's *Tom Jones*[117][118] was a major influence on the nineteenth century novel including Dickens, who read it in his youth,[119] and named a son Henry Fielding Dickens in his honour.[120][121] Melodrama is typically sensational and designed to appeal strongly to the emotions.

Trevor Blount comments on the fascination that Dickens has always exercised on the public. He mentions the lavishness, energy, vividness, brilliance, and tenderness of Dickens's writing, along with the range of his imagination. Blount also refers to Dickens's humour, and his use of the macabre and of pathos. Finally, Blount celebrates the artistic mastery of an overflowing spontaneity, which is conveyed with both delicacy and subtlety.[122] What Blount admires, in the first place, is the vigour with which the characters “rise” from the page and create a “phantasmagorical” universe, which is seen by the reader with the intensity of an hallucination. This is best illustrated in many of Dickens's works, by the powerful figure of a weak individual. In *David Copperfield* Mr Wilkins Micawber is such a figure, someone who is formidably incompetent, grandiose in his irreducible optimism, sumptuous in his verbal virtuosity, and whose grandiloquent tenderness is irresistibly comical.[123] Micawber has been described as “With the one exception of Falstaff, ... the greatest comic figure in English literature”.[124]

In this novel, one characteristic noted by Edgar Johnson is that Dickens, in the first part, “makes the reader see with the eyes of a child”,[125] an innovative technique for the time, first tried in *Dombey and Son* with an omniscient narrator, and carried here to perfection through the use of the 'I'.

Modernist novelist Virginia Woolf writes, that when we read Dickens “we remodel our psychological geography ... [as he produces] characters who exist not in detail, not accurately or exactly, but abundantly in a cluster of wild yet extraordinarily revealing remarks”.[126]

Satire and pathos

The very principle of satire is to question, and to tear off the masks, so as to reveal the raw reality under the varnish.[127] Dickens use the whole arsenal of literary tools that are available to the satirist, or rather supplied by his narrator, David, who even directs satire upon himself. These tools include irony, humour, and caricature. How it is employed relates to the characters' differing personalities. Satire is thus gentler towards some characters than others; toward David the hero-narrator, it is at once indulgent and transparent.

Types of character

Uriah Heep at his desk, by Fred Barnard

There are several different types of character: On the one hand, there are the good ones, Peggotty, Dr Strong, Traddles, Agnes etc., on the other hand, there are the bad ones, Murdstone, Steerforth, Uriah Heep, etc. A third category are characters who change over time, including Betsey Trotwood, who at first is more obstinate than nasty, it is true, and Martha Endell, and Creakle, etc. There is also a contrast drawn between ever-frozen personalities such as Micawber, Dora, Rosa Dartle, and those who evolve. The latter includes David, Mr Mell, Miss Mowcher. There is also a contrast drawn between the idiosyncrasies of Mr Dick, Barkis, Mrs Gummidge, and the subtle metamorphosis from innocence to maturity of characters like David, Traddles, Agnes.

Dickens worked intensively on developing arresting names for his characters that would reverberate with associations for his readers, and assist the development of motifs in the storyline, giving what one critic calls an “allegorical impetus” to a novel's meanings.[128] The name Mr Murdstone in *David Copperfield* conjures up twin allusions to “murder” and stony coldness;[129] Strong is definitely not

“strong”; Creakle “squeaks and grinds”. There can also be a visual dimension to Dickens's humour. This includes Micawber's rotundity, his wife's dried-up body, which forever offers a sterile breast, Betsey's steadfast stiffness, Mr Sharp's bowed head, Daniel Peggotty's stubborn rudeness, Clara Copperfield's delicate silhouette, and Dora's mischievous air. Then there are exaggerated attitudes that are constantly repeated. Dickens creates humour out of character traits, such as Mr Dick's kite flying, James Steerforth's insistent charm, Uriah Heep's obsequiousness, Betsey pounding David's room. There are in addition the employment of repetitive verbal phrases: “umble” of the same Heep, the “willin” of Barkis, the “lone lorn creetur” of Mrs Gummidge. Dickens also uses objects for a humorous purpose, like Traddles's skeletons, the secret box of Barkis, the image of Heep as a snake, and the metallic rigidity of Murdstone.

Pathos and indulgent humour

Steerforth and Mr Mell, by Phiz.

In David Copperfield idealised characters and highly sentimental scenes are contrasted with caricatures and ugly social truths. While good characters are also satirised, a considered sentimentality replaces satirical ferocity. This is a characteristic of all of Dickens's writing, but it is reinforced in David Copperfield by the fact that these people are the narrator's close family members and friends, who are devoted to David and sacrificing themselves for his happiness. Hence the indulgence applied from the outset, with humour prevailing along with loving complicity. David is the first to receive such treatment, especially in the section devoted to his early childhood, when he is lost in the depths of loneliness in London, following his punishment by Mr Murdstone. Michael Hollington analyses a scene in chapter 11 that seems emblematic of the situation and how humour and sentimentality are employed by Dickens.[130] This is the episode where the very young David orders a pitcher of the best beer in a public house, “To moisten what I had for dinner”.[131] David's memory has retained the image of the scene, which is so vivid that he sees himself as from the outside. He has forgotten the exact date (his birthday). This episode release David's emotional pain, writes Michael Hollington, obliterating the infected part of the wound. Beyond the admiration aroused for the amazing self-confidence of the little child, in resolving this issue and taking control of his life with the assurance of someone much older, the passage “testifies to the work of memory, transfiguring the moment into a true myth”.[130] The tone is nostalgic because, ultimately, the epilogue is a true moment of grace. The wife of the keeper, returning David's money, deposits on his forehead a gift that has become extremely rare,[132] a kiss, “Half admired and half compassionate”, but above all full of kindness and femininity; at least, adds David, as a tender and precious reminder, “I am sure”.

Theatricality

Dickens went to the theatre regularly from an early age and even considered becoming an actor in 1832.[133] “Many of the plays that he saw on the London stage in the 1820s and 1830s were melodramas”.[134] There is a visual, theatrical—even cinematic—element in some scenes in David Copperfield. The cry of Martha at the edge of the river belongs to the purest Victorian melodrama, as does the confrontation between Mr Peggotty and Mrs Steerforth, in chapter 32:

I justify nothing, I make no counter-accusations. But I am sorry to repeat, it is impossible. Such a marriage would irretrievably blight my son's career, and ruin his prospects. Nothing is more certain than that, it never can take place, and never will. If there is any other compensation.[135]

Such language, according to Trevor Blount, is meant to be said aloud. Many other scenes employ the

same method: Micawber crossing the threshold, Heep harassing David in Chapter 17, the chilling apparition of Littimer in the middle of David's party in Chapter 27. The climax of this splendid series of scenes is the storm off Yarmouth, which is an epilogue to the menacing references to the sea previously, which shows Dickens's most intense virtuosity (chapter 55).

Dickens maakte in 1858 de volgende opmerking: "Elke goede acteur speelt rechtstreeks voor elke goede auteur, en elke fictieschrijver, hoewel hij misschien niet de dramatische vorm aanneemt, schrijft in feite voor het toneel". [136]

Instelling

De setting is een belangrijk aspect van Dickens "narratieve kunstzinnigheid en van zijn karakteriseringsmethoden", zodat "de meest memorabele kwaliteit van zijn romans misschien wel hun atmosferische dichtheid [... van het] beschrijvende schrijven is". [137]

In David Copperfield is de setting minder stedelijk, rustieker dan in andere romans, en vooral maritiem. Naast Peggotty, een zeeman wiens huis een omgevallen romp is, gaat meneer Micawber na de gevangenis naar de marinehaven van Plymouth aan de zuidkust en verschijnt uiteindelijk aan boord van een stoomboot. David zelf is verbonden met Yarmouth, en tante Betsey vestigde zich in de Kanaalhaven van Dover. De jonge David ziet de zee op zijn eerste dag bij haar thuis; "de lucht van de zee kwam weer naar binnen waaien, vermengd met de geur van de bloemen". [138] De stad, Londen, is vooral de plaats van het ongeluk, waar het donkere pakhuis van Murdstone en Grinby wordt gevonden. De filosoof Alain (pseudoniem van Émile-Auguste Chartier) merkt het volgende op over Dickens' uitbeelding van Londen (maar het kan ook op andere locaties worden toegepast), zoals geciteerd door Lançon:

De Dickensiaanse sfeer komt, in tegenstelling tot alle andere, voort uit de manier waarop het kenmerkende karakter van een woning is gekoppeld aan de persoonlijkheid van zijn bewoner [...] [Er is daar] een blik die een gevoel van realiteit creëert, met de opmerkelijke verbinding tussen gebouwen en personages. [139]

Symboliek

Belangrijke symbolen zijn onder meer gevangenschap, de zee, bloemen, dieren, dromen en de vlieger van meneer Dick. [140] Volgens Henri Suhamy "bestaat de symboliek van Dickens erin betekenis te geven aan fysieke details ... De constante herhaling van deze details ... draagt bij aan het verdiepen van hun symbolische betekenis". [141] Dit kunnen de personages, aspecten van het verhaal en, meer prominent onder de motieven, plaatsen of objecten zijn.

Yarmouth, Norfolk, gravure door William Miller naar Turner

Het scheiden van realisme en symboliek kan lastig zijn, vooral als het bijvoorbeeld betrekking heeft op het onderwerp gevangenschap, dat zowel een zeer reële plaats van opsluiting is voor de familie Micawber, als, meer in het algemeen in heel David Copperfield, symbolisch voor de toegebrachte schade op een zieke samenleving, gevangen in haar onvermogen om zich aan te passen of compromissen te sluiten, met veel individuen die in zichzelf zijn opgesloten. [142]

De onweegbare kracht van de zee wordt bijna altijd geassocieerd met de dood: het kostte Emily's vader; zal Ham en Steerforth innemen, en is in het algemeen verbonden met Davids "onrust" in verband met zijn Yarmouth-ervaringen. [143] Uiteindelijk blijft er niets anders over dan het lichaam van Steerforth, opgemaakt als "wrakstukken en jetsam", dat de morele leegte van Davids aanbidding symboliseert. De hevige storm in Yarmouth valt samen met het moment waarop de conflicten een kritieke drempel bereikten, wanneer het zo als de boze natuur om een definitieve oplossing vroeg;

zoals Kearney opmerkte: "De rest van de roman is een soort anti-climax na het stormhoofdstuk." [143] [144] Verwijzend naar de climax-stormscène in David Copperfield, de laatste in een Dickens-roman, merkte Kearney op dat "De symboliek van zee, lucht en storm met succes is geïntegreerd om te bereiken wat neerkomt op een mystieke dimensie in de roman, en deze mystieke dimensie is over het algemeen acceptabeler dan die elders gevonden in Dickens". [145]

Volgens Daniel L Plung zijn vier diersoorten een bijzonder belangrijk aspect van de manier waarop symboliek wordt gebruikt: zangvogels symboliseren onschuld; "leeuwen en roofvogels [worden] geassocieerd met de gevallen maar niet met het kwaad"; honden, behalve Jip, worden geassocieerd "met kwaadwillenden en eigenbelang"; terwijl slangen en paling het kwaad vertegenwoordigen. [146] Een typisch voorbeeld van de manier waarop dierensymboliek wordt gebruikt, is te vinden in de volgende zin: "'de invloed van de Murdstones op mij [David] was als de fascinatie van twee slangen op een ellendige jonge vogel" '. [147] Wanneer David Steerforth omschrijft als "dapper als een leeuw", is dit een aanwijzing voor Steerforths morele zwakte en een voorbode van latere gebeurtenissen. [148]

Flowers symbolise innocence, for example, David is called "Daisy" by Steerforth, because he is naive and pure, while Dora constantly paints bouquets, and when Heep was removed from Wickfield House, flowers return to the living room. Mr Dick's kite, represents how much he is both outside and above society, immune to its hierarchical social system. Furthermore, it flies among the innocent birds,[149] and just as this toy soothes and gives joy to him, Mr Dick heals the wounds and restore peace where the others without exception have failed.

Dreams are also an important part of the novel's underlying symbolic structure, and are "used as a transitional device to bind [its] parts together" with twelve chapters ending "with a dream or reverie".[150] In the early dark period of David's life his dreams "are invariably ugly", but in later chapters they are more mixed, with some reflecting "fanciful hopes" that are never realised, while others are nightmares which foreshadow "actual problems".[150]

In addition physical beauty, in the form of Clara, is emblematic of moral good, while the ugliness of Uriah Heep, Mr Creakle and Mr Murdstone underlines their villainy. While David, the story's hero, has benefited from her love and suffered from the violence of the others.

Dialect

Dickens, in preparation for this novel, went to Norwich, Lowestoft, and Yarmouth where the Peggotty family resides, but he stayed there for only five hours, on 9 January 1849. He assured his friends, that his descriptions were based on his own memories, brief as were his local experiences. However, looking to the work of K. J. Fielding[151] reveals that the dialect of this town was taken from a book written by a local author, Major Edward Moor published in 1823.[152] There, Dickens found a beein (a house), fisherate (officiate), dodman (snail), clickesen (gossip), and winnicking(tranen) van winnick (om te huilen) enzovoort. [153]

Litteraire betekenis en receptie

Many view this novel as Dickens's masterpiece, beginning with his friend and first biographer John Forster, who writes: "Dickens never stood so high in reputation as at the completion of Copperfield",[154] and the author himself calls it "his favourite child".[155][N 10] It is true, he says, that "underneath the fiction lay something of the author's life",[156] that is, an experience of self-writing. It is therefore not surprising that the book is often placed in the category of autobiographical works. From a strictly literary point of view, however, it goes beyond this framework in the richness of its themes and the originality of its writing.

Situated in the middle of Dickens's career, it represents, according to Paul Davis, a turning point in his work, the point of separation between the novels of youth and those of maturity.[157] In 1850, Dickens was 38 years old and had twenty more to live, which he filled with other masterpieces, often denser, sometimes darker, that addressed most of the political, social and personal issues he faced. "The privileged child" of Dickens

Dickens welcomed the publication of his work with intense emotion, and he continued to experience this until the end of his life. When he went through a period of personal difficulty and frustration in the 1850s, he returned to David Copperfield as to a dear friend who resembled him: "Why," he wrote to Forster, "Why is it, as with poor David, a sense comes always crashing on me now, when I fall into low spirits, as of one happiness I have missed in life, and one friend and companion I have never made?"[158][N 11] When Dickens begins writing *Great Expectations*, which was also written in the first person, he reread *David Copperfield* and confided his feelings to Forster: "was affected by it to a degree you would hardly believe".[159] Criticism has not always been even-handed, though over time the high importance of this novel has been recognised.

Initial reception

Although Dickens became a Victorian celebrity his readership was mainly the middle classes, including the so-called skilled workers, according to the French critic Fabrice Bensimon, because ordinary people could not afford it.[160] Issues I to V of the serial version reached 25,000 copies in two years, modest sales compared to 32,000 *Dombey and Son* and 35,000 *Bleak House*, but Dickens was nevertheless happy: "Everyone is cheering David on", he writes to Mrs Watson,[161] and, according to Forster, his reputation was at the top.[154]

The first reviews were mixed,[162] but the great contemporaries of Dickens showed their approval: Thackeray found the novel "freshly and simply simple";[163] John Ruskin, in his *Modern Painters*, was of the opinion that the scene of the storm surpasses Turner's evocations of the sea; more soberly, Matthew Arnold declared it "rich in merits";[24] and, in his autobiographical book *A Small Boy and Others*, Henry James evokes the memory of "treasure so hoarded in the dusty chamber of youth".[164]

Subsequent reputation

Falstaff (Adolf Schrödter, 1867), to whom J. B. Priestley compares Mr Micawber.

After Dickens's death, *David Copperfield* rose to the forefront of the writer's works, both through sales, for example, in *Household Words* in 1872 where sales reached 83,000,[165] and the praise of critics. In 1871, Scottish novelist and poet Margaret Oliphant described it as "the culmination of Dickens's early comic fiction";[166] However, in the late nineteenth-century Dickens's critical reputation suffered a decline, though he continued to have many readers. This began when Henry James in 1865 "relegated Dickens to the second division of literature on the grounds that he could not 'see beneath the surface of things'". Then in 1872, two years after Dickens's death, George Henry Lewes wondered how to "reconcile [Dickens's] immense popularity with the 'critical contempt' which he attracted".[167] However, Dickens was defended by the novelist George Gissing in 1898 in *Charles Dickens: A Critical Study*. [167] G. K. Chesterton published an important defence of Dickens in his book *Charles Dickens* in 1906, where he describes him as this "most English of our great writers".[168] Dickens's literary reputation grew in the 1940s and 1950s because of essays by George Orwell and Edmund Wilson (both published in 1940), and Humphrey House's *The Dickens World* (1941).[169] However, in 1948, F. R. Leavis in *The Great Tradition*, contentiously, excluded Dickens from his canon, characterising him as a "popular entertainer"[170] without "mature standards and interests".[171]

Wilkins Micawber by Frank Reynolds, per Maugham "he never fails you."

Dickens's reputation, however, continued to grow and K. J. Fielding (1965) and Geoffrey Thurley (1976) identify what they call David Copperfield's "centrality", and Q. D. Leavis in 1970, looked at the images he draws of marriage, of women, and of moral simplicity.[172] In their 1970 publication *Dickens the Novelist*, F. R. and Q. D. Leavis called Dickens "one of the greatest of creative writers", and F. R. Leavis had changed his mind about Dickens since his 1948 work, no longer finding the popularity of the novels with readers as a barrier to their seriousness or profundity.[173] In 1968 Sylvere Monod, after having finely analyzed the structure and style of the novel, describe it as "the triumph of the art of Dickens", [6] which analysis was shared by Paul B. Davis.[7] The central themes are explored by Richard Dunne in 1981, including the autobiographical dimension, the narrator-hero characterization process, memory and forgetting, and finally the privileged status of the novel in the interconnection between similar works of Dickens.[172] Q. D. Leavis compares Copperfield to Tolstoy's *War and Peace* and looks at adult-child relationships in both novels. According to writer Paul B. Davis, Q. D. Leavis excels at dissecting David's relationship with Dora.[7] Gwendolyn Needham in an essay, published in 1954, analyzes the novel as a bildungsroman, as did Jerome H. Buckley twenty years later.[7] In 1987 Alexander Welsh devoted several chapters to show that Copperfield is the culmination of Dickens's autobiographical attempts to explore himself as a novelist in the middle of his career. Finally, J. B. Priestley was particularly interested in Mr Micawber and concludes that "With the one exception of Falstaff, he is the greatest comic figure in English literature".[124]

In 2015, the BBC Culture section polled book critics outside the UK about novels by British authors; they ranked David Copperfield eighth on the list of the 100 Greatest British Novels.[174] The characters and their varied places in society in the novel evoked reviewer comments, for example, the novel is "populated by some of the most vivid characters ever created," "David himself, Steerforth, Peggotty, Mr Dick – and it climbs up and down and off the class ladder.", remarked by critic Maureen Corrigan and echoed by Wendy Lesser.[175]

Opinions of other writers

David Copperfield has pleased many writers. Charlotte Brontë, for example, commented in 1849 in a letter to the reader of her publisher: "I have read David Copperfield; it seems to me very good—admirable in some parts. You said it had affinity to *Jane Eyre*: it has—now and then—only what an advantage has Dickens in his varied knowledge of men and things!"[176] Tolstoy, for his part, considered it "the best work of the best English novelist" and, according to F. R. Leavis and Q. D. Leavis, was inspired by David and Dora's love story to have Prince Andrew marry Princess Lise in *War and Peace*. [177] Henry James remembered being moved to tears, while listening to the novel, hidden under a table, read aloud in the family circle.[178] Dostoevsky enthusiastically cultivated the novel in a prison camp in Siberia.[179] Franz Kafka wrote in his diary in 1917, that the first chapter of his novel *Amerika* was inspired by David Copperfield.[180][181][182][N 12] James Joyce parodied it in *Ulysses*. [183] Virginia Woolf, who was not very fond of Dickens, states that David Copperfield, along with *Robinson Crusoe*, Grimm's fairy tales, Scott's *Waverley* and Pickwick's *Posthumous Papers*, "are not books, but stories communicated by word of mouth in those tender years when fact and fiction merge, and thus belong to the memories and myths of life, and not to its esthetic experience." [184] Woolf also noted in a letter to Hugh Walpole in 1936, that she is re-reading it for the sixth time: "I'd forgotten how magnificent it is." [185] It also seems that the novel was Sigmund Freud's favourite; [186][187] and Somerset Maugham sees it as a "great" work, although his hero seems to him rather weak, unworthy even of its author, while Mr Micawber never disappoints: "The most remarkable of them is, of course, Mr Micawber. He never fails you." [188]

Illustraties

Hablot Knight Browne (Phiz), illustrator

The Peggotty family house depicted by Phiz

As is the custom for a regular serialised publication for a wide audience, David Copperfield, like Dickens's earlier novels, was from the beginning a "story in pictures" whose many engravings are part of the novel and how the story is related.

Hablot Knight Browne (Phiz)

Phiz drew the original, the first two illustrations associated with David Copperfield: on the wrapper for the serial publication, for which he engraved the silhouette of a baby staring at a globe, probably referring to the working title (The Copperfield Survey of the World as it Rolled), and the frontispiece (later used in the published books), and the title page. The green wrapper is shown at the top of this article. Phiz drew the images around the central baby-over-the-globe with no information on the characters who would appear in the novel. He knew only that it would be a bildungsroman.[189] The images begin at the bottom, on the left side of the tree that has leaves on the left, and is dead on the right. A woman holds a baby on her lap. The images continue clockwise, marking events of a life, but with no reference to any specific event or specific character of the novel.[189][190]

When each issue was written, Phiz then worked with Dickens on the illustrations. "In the monthly plates, Phiz would have to translate the memories of the protagonist-narrator into a third-person objective or dramatic point of view." [189] Some of his illustrations contain details that are not in the text, but illuminate a character or situation, "forming part of [...] of what the novel is". [191] Dickens accepted and even encouraged these additional, sometimes subtle indications, which, commenting on the event, say more than the narrator says in print. The latter intends to stay behind, just like the author who, thus, hides behind the illustrator.

Dickens was particularly scrupulous about illustrations; he scrutinised the smallest details and sometimes demanded modifications, for example to replace for a very particular episode the coat that David wears by "a little jacket". [192] The illustration of the meeting between David and Aunt Betsey was particularly delicate, and Phiz had to do it several times, the ultimate choice being that of Dickens. [19] Once the desired result was obtained, Dickens does not hide his satisfaction: the illustrations are "capital", he writes to Phiz, and especially that which depicts Mr Micawber in chapter 16, "uncommonly characteristic". [193]

One puzzling mismatch between the text and accompanying illustrations is that of the Peggotty family's boat-house "cottage" on the Yarmouth sands (pictured). It is clear from the text that the author envisaged the house as an upright boat, whereas the illustrator depicted it as an upturned hull resting on the beach with holes cut for the doors and windows. Interior illustrations of the cottage also show it as a room with curved ceiling beams implying an upturned hull. Although Dickens seemed to have had the opportunity to correct this discrepancy he never did, suggesting that he was happy with the illustrator's depiction. [194]

Other illustrators

Barkis takes David to Yarmouth (Harold Copping)

Daniel Peggotty by Frank Reynolds

Peggotty and David, by Jessie Willcox-Smith

Micawber by "Kyd"

David Copperfield was later illustrated by many artists later, after the serialization, including:

Fred Barnard (1846–1896), who illustrated David Copperfield in the Household Edition by Chapman & Hall in the 1870s;[195]
Kyd (Joseph Clayton Clarke) (1855–1937);
Harold Copping (1863–1932), who illustrated Dickens stories for children;[196]
Frank Reynolds (1876–1953);
Jessica Willcox Smith (1863–1935) who has illustrated many abbreviated editions for children.
Charles Keeping (1924–1988) who illustrated the complete works of Dickens for the Folio Society.

Some of these works are fullsize paintings rather than illustrations included in editions of the novels.[197] Kyd painted watercolours. Frank Reynolds provided the illustrations for a 1911 edition of David Copperfield.[198]

Although the reputation of Dickens with literary critics went through a decline and a much later rise after he died,[199] his popularity with readers followed a different pattern after his death. Around 1900, his novels, including David Copperfield, began an increase in popularity, and the 40-year copyrights expired for all but his latest novels, opening the door to other publishers in the UK; by 1910 all of them had expired.[200] This created the opportunity for new illustrators in new editions of the novels, as both Fred Barnard (Household Edition) and Frank Reynolds (1911 edition of David Copperfield) provided, for example; their styles were different from that of Phiz who provided the illustrations for the first publications of the novel in 1850 and during the author's life. As the books were read by so many (one publisher, Chapman & Hall, sold 2 million copies of Dickens's works in the period 1900–1906),[200] the characters became more popular for use outside the novels, in jigsaw puzzles and postcards. Uriah Heep and Mr Micawber were popular figures for illustrations. As World War I approached, the illustrations on postcards and the novels, abridged or full length, continued in popularity in the UK and among the soldiers and sailors abroad.[200]

Grote gedrukte edities van David Copperfield

Publishing contract

Like Dombey and Son, David Copperfield was not the subject of a specific contract; it followed the agreement of 1 June 1844, which was still valid. In that contract, the publishing house Bradbury and Evans received a quarter of the receipts from what Dickens wrote for the next eight years. This did not prevent the novelist from criticizing his publisher, or providing an incomplete number, just “to see exactly where I am” and for his illustrator Phiz to have “some material to work on”. [201]

Dedication and preface

The 1850 book, published by Bradbury and Evans, was dedicated to the honorable Mr and Mrs Richard Watson, from Rockingham, Northamptonshire, aristocratic friends met on a trip to Switzerland five years ago.[202] A brief preface was written in 1850 by the author, already entrusted to Forster after he finished his manuscript, with the promise that a new work will follow. This text was also used for the 1859 edition, the Cheap Edition. The ultimate version of 1867, also called the Charles Dickens edition, included another preface by the author with the statement that David Copperfield is the favourite work of the author.

Other editions

Three volumes were published by Tauchnitz in 1849–50, in English, for distribution outside Great Britain in Europe. During Dickens's lifetime, many other editions were released, and many since he died. According to Paul Schlicke, the most reliable edition is the 1981 edition from Clarendon Press

with an introduction and notes by Nina Burgis; it serves as a reference for later editions, including those of Collins, Penguin Books and Wordsworth Classics.[10]

List of editions

1850, UK, Bradbury & Evans, publication date 14 November 1850, bound (first edition), 624 pages,[1] 38 plates.
1858, UK, Chapman & Hall and Bradbury & Evans, publication date 1858, hardback, 'Library Edition', 515 pages.
1867, UK, Wordsworth Classics, Preface by the author (the "Charles Dickens edition", with his statement "But, like many fond parents, I have in my heart of hearts a favourite child. And his name is DAVID COPPERFIELD.")
1962 (reprinted 2006 with an afterword by Gish Jen) US, Signet Classics ISBN 0-451-53004-7. Includes passages deleted for the original monthly serial, and unrestored in subsequent editions.
1981 (reprinted 2003) UK, Oxford University Press ISBN 0-19-812492-9, hardback, edited by Nina Burgis, The Clarendon Dickens, 781 pages.
1990, USA, W W Norton & Co Ltd ISBN 0-393-95828-0, publication date 31 January 1990, hardback (Jerome H. Buckley (Editor), Norton Critical Edition – contains annotations, introduction, critical essays, bibliography and other material).

Nederlands

Levensgeschiedenis, lotgevallen, ondervindingen en opmerkingen van David Copperfield, de jonge, Utrecht, 1850

Aanpassingen

Earliest adaptations

While it was being published, David Copperfield was the object, according to Philip Bolton's survey, of six initial dramatisations, followed by a further twenty when the public's interest was at its peak in the 1850s.[203] The first adaptation, *Born with a Caul* by George Almar, was staged while the serial issues were not yet completed, with some changes from Dickens's plot, having Steerforth live and marry Emily, and inventing a character to kill Mr Murdstone.[204] The most spectacular dramatisation, however, were those of Dickens himself. Although he waited more than ten years to prepare a version for his public readings, it soon became one of his favourite performances, especially the storm scene, which he kept for the finale, "the most sublime moment in all the readings".[205]

Fictie

Barbara Kingsolver's 2022 novel, *Demon Copperhead*, closely parallels the events, characters, and moral trajectory of Dickens' novel but is set in late-twentieth-century/early-twenty-first-century Appalachia. [206]

Radio

- Favourite Story, hosted by Ronald Colman – 25 October 1947
- Theater Guild on the Air – 24 December 1950 with Richard Burton, Boris Karloff, Flora Robson and Cyril Ritchard
- The Personal History of David Copperfield – BBC Radio 4, 1991 – a ten-part series[207] with Gary Cady as David Copperfield, Miriam Margolyes, John Moffatt, Timothy Spall and Sheila Hancock
- Performed unabridged on Audible by Richard Armitage 2018

Film and TV

David Copperfield has been filmed on several occasions:

David Copperfield (1935)

1911: David Copperfield, silent film directed by Theodore Marston
1913: David Copperfield, silent film directed by Thomas Bentley
1922: David Copperfield, silent film directed by A. W. Sandberg
1935: David Copperfield, a film directed by George Cukor, featuring W. C. Fields
1956: David Copperfield, a 13-part TV serial shown on BBC. No recordings are known to exist.[208]
1966: David Copperfield, a 13-part TV serial. Only four of the thirteen episodes are known to exist.[209]
1969: David Copperfield, a TV film directed by Delbert Mann
1974: David Copperfield, a 6-part TV serial directed by Joan Craft
1983: David Copperfield, an animated film by Burbank Films Australia
1986: David Copperfield, a 10-part TV serial directed by Barry Letts, shown on BBC
1993: David Copperfield, animated TV film, shown on NBC
1999: David Copperfield, a 2-part TV serial shown on BBC
2000: David Copperfield, a TV film directed by Peter Medak
2019: The Personal History of David Copperfield, a film directed by Armando Iannucci

Zie ook

Letters of Charles Dickens

Notities

Dickens invented over 14 variations of the title for this work, see Adams, Hazard (Autumn 1987). "Titles, Titling, and Entitlement to". *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*. 46 (1): 7–21. doi:10.2307/431304. JSTOR 431304.

Actually Wordsworth began writing this work in 1798–99.

Charles I was born into the House of Stuart 19 November 1600, and was King of England, Scotland and Ireland from 1625 to 1649. Charles I was deposed during the English Civil War, and was

beheaded, with the monarchy replaced by the Commonwealth of England. Charles was canonized by the Church of England in 1660.

For example, those of Joseph Andrews or Tom Jones written by Henry Fielding, Dickens's favorite past author.

A Rookery is a colony of birds, usually rooks. The term "rookery" was also used as a name for dense slum housing in nineteenth-century cities, especially in London.

The expression is from St Augustine who uses it at the end of the first part of his Confessions.

Word play containing the verb "brook", meaning "endure," and the town of "Sheffield," famous for the manufacture of cutlery. Hence Mr Murdstone's joke, "take care, if you please. Somebody's sharp".

The connotations of the first name "Clara" are clarity, transparency, brightness.

Dickens ridiculed the way it worked, lamenting that detainees were better treated than the poor or even non-commissioned soldiers.

Conclusion of the preface of 1867: "Like many fond parents, I have in my heart of hearts a favourite child. And his name is David Copperfield."

It is likely here that Dickens refers to the failure of his marriage with his wife.

Kafka's novel is a kind of inverted bildungsroman, since the young man whose destiny we follow is more of a disaster than an accomplishment.

Referenties

McCrum, Robert (30 December 2013). "The 100 best novels: No 15 – David Copperfield by Charles Dickens (1850)". The Guardian. Retrieved 24 March 2015.

Davis 1999, pp. 85, 90

Charles Dickens, Letters, VII, page 515

Schlicke 1999, p. 158

Dickens, Charles (1917). "Preface". The personal history and experience of David Copperfield the younger. Harvard Classics Shelf of Fiction. P F Collier & Son – via Bartleby.

Monod, Sylvère (1968). Dickens the Novelist. University of Oklahoma Press. ISBN 978-0806107684.

Davis 1999, p. 92

Davis 1999, pp. 85, 92

Davis 1999, p. 85

Schlicke 1999, p. 151

Griffin, Emma. "Child labour". The British Library. Retrieved 26 May 2018. Material was copied from this source, which is available under a Creative Commons Attribution 4.0 International License Archived 16 October 2017 at the Wayback Machine.

Charles Dickens, Letters, letter to Mrs Winter, 22 February 1855

Flood, Alison (13 February 2015). "Young Dickens in love: sugary, and waxing lyrical about gloves". The Guardian. Retrieved 11 February 2019.

Forster 1966, p. I, 3

Schlicke 1999, p. 150

Bradbury 2008, p. 19

Davis 1999, p. 90

Davis 1999, p. 202

Schlicke 1999, p. 152

Sanders 1997

Charles Dickens, Letters, Letter to Dudley Costello, 25 April 1849.

Meckler 1975

Charles Dickens, Letter, Letter to Rogers, 18 February 1849.

Schlicke 1999, p. 153

Carlyle 1998, p. 317

Perdue, David A. "Charles Dickens: family and friends". The Charles Dickens Page. Archived from the original on 21 July 2011. Retrieved 25 March 2019.

Schlicke 1999, pp. 150, 331, 334

Page, Norman (1999). *Charles Dickens: Family History*. Psychology Press. p. 382. ISBN 978-0-415-22233-4.

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, 12 January 1849

Forster 1966, p. VI, 6

Patten 1978, pp. 205–206

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, April 19, 1849

Burgis 1981, p. XXIX

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, 6 June 1849

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, 10 July 1849

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, 22 September 1849

Charles Dickens, Letters, Letter to William Macready, 11 June 1850

Perdue, David A (2012). "Miss Mowcher, Oops". The Charles Dickens Page. Archived from the original on 29 August 2012. Retrieved 28 June 2012.

Charles Dickens, Letters, Letter to Mrs Seymour, 18 December 1849

Stone 1968, p. 232

Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, 21 October 1850

Dickens 1999, p. 11

Guillemette, Lucie; Lévesque, Cynthia (2016). "Narratology, The narrative theory of Gérard Genette". Quebec: Signo. Retrieved 5 April 2019.

Dickens 1999, p. 697

Cordery 2008, p. 372

Wilson 1972, p. 214

Dickens 1999, p. 101

Cordery 2008, p. 373

Dickens 1999, p. 478

Greene, Graham (1951). *The Lost Childhood and Other Essays*. London: Eyre and Spottiswode. p. 53.

Cordery 2008, p. 377

Cordery 2008, pp. 377–378

Dickens 1999, p. 488

Dickens 1999, p. 619

Dickens 1999, p. 367

Jordan, John O (1985). "The Social Sub-Text of David Copperfield". *Dickens Studies Annual*. Penn State University Press. 14 (14): 61–92. JSTOR 44371526.

Cordery 2008, p. 374

Inspiration for this analysis arises partly from Shore, W Teignmouth (1917). *David Copperfield, Criticisms and Interpretations V*. Archived from the original on 10 April 2019. Retrieved 9 April 2019 – via Bartleby. "We should note when studying this novel that it is narrated in the first person, the story is an autobiography, the most difficult form of fiction in which to attain a close approach to realism. Dickens has succeeded wonderfully;"

This analysis is inspired by an article originally in Englishmen of Letters, Ward, Adolphus William (1917). *David Copperfield, Criticisms and Interpretations III*. Archived from the original on 10 April 2019. Retrieved 9 April 2019 – via Bartleby. "As to the construction of "David Copperfield," however, I frankly confess that I perceive no serious fault in it. It is a story with a plot, and not merely a string of adventures and experiences, like little Davy's old favourites upstairs at Blunderstone."

Gusdorf 1956, p. 117

Ferrieux 2001, pp. 117–122

Gusdorf 1956, pp. 105–123
Lynch 1999
Bakhtin 1996, p. 21
Jeffers 2005, p. 2
Dickens 1999, p. XV
Davis 1999, p. 91
Dickens 1999, p. 176
Davis 1999, pp. 90–91
Dickens 1999, p. 14
Davis 1999, p. 99
Christie, Sally (22 February 2016). "Why Charles Dickens's best character is non-existent". *The Guardian*. Retrieved 8 April 2019.
Alberge, Dalya (25 April 2012). "The gift that led Dickens to give up his treasured copy of *David Copperfield*". *The Independent*. Retrieved 8 April 2019.
Dickens 1999, p. 22
Dickens 1999, p. 110
Dickens 1999, p. 6
"Dances". *Scottish Dance*. Archived from the original on 6 August 2012. Retrieved 19 July 2012.
"American Sea-Songs". *Traditional Music (.co.uk)*. Retrieved 19 July 2012.
Dickens 1999, p. 342
"The themes at Dickens". *dickens-theme.pwp.blueyonder.co.uk*. Archived from the original on 10 May 2010. Retrieved 19 July 2012.
Dickens 1999, p. 640
Dickens 1999, p. 535
Dickens 1999, p. XIV
Dickens 1999, p. 411
Gusdorf, George (1951). *Mémoire et personne [Memory and person]* (in French). Vol. 2. Paris: University Press France. p. 542.
Ferrieux 2001, p. 129
Dickens 1985, pp. 33–37
Takei 2005, pp. 116–131, 100
Collins 2016, pp. 140–163
Dickens 1985, p. 33
Dickens 1985, p. 34
Charles Dickens, 'Pet Prisoners, "Letters", *Household Words*, 27 April 1850.
Cordery 2008, p. 379
Chesteron, Gilbert Keith (1933) [1931]. *Criticisms and Appreciations of the Works of Charles Dickens*. London: Dent. p. 131.
Dickens 1985, pp. 35–36
Wilson 1972, p. 212
Cordery 2008, p. 376
Moore, Grace (2004). *Dickens and Empires: Discourses of Class, Race and Colonialism in the Works of Charles Dickens*. The Nineteenth Century Series. Aberdeen: Ashgate. p. 12. ISBN 978-0754634126.
Rogers, Jane (27 May 2003). "How did Dickens deal with prostitution in his novels? Little Em'ly in the novel". *Victorian Web*. Retrieved 16 March 2019. "The fact that Em'ly can only continue her thwarted life in the colonies suggests that Dickens is sensitive to his audiences' abhorrence of Em'ly's crime, whilst (by saving her from annihilation) encouraging them to greater sympathy for her."
Forster 1966, pp. VI, 7
Cordery 2008, pp. 374–375
Cordery 2008, p. 375
Dickens 1999, p. 612

McKnight 2008, pp. 186–193
Cordery 2008, p. 374
McKnight 2008, p. 196
McKnight 2008, p. 195
Healey, Edna. “Coutts, Angela Georgina Burdett”. Oxford Dictionary of National Biography (online ed.). Oxford University Press. doi:10.1093/ref:odnb/10.1093. (Subscription or UK public library membership required.)
Charles Dickens, “A Bundle of Emigrants”, Letters, Household Words, 30 March 1850
Jordan 2001, pp. 130–131
Jordan 2001, p. 130
Jordan 2001, p. 131
Levin 1970, p. 676
Levin 1970, p. 674
Purton 2012, p. xvii
Luebering, J E. “Picaresque novel”. Encyclopaedia Britannica. Retrieved 5 March 2019.
Allen, Walter E. “Last Years: Tom Jones”. Encyclopaedia Britannica. Retrieved 5 March 2019.
Watt 1963, p. 300
Ackroyd 1990, p. 44
Dickens 1934, p. xviii
Forster, John (2008) [1875]. “Chapter 20”. The Life of Charles Dickens. Vol. III. Project Gutenberg. p. 462. Retrieved 5 March 2019.
Dickens 1985, p. 13
Dickens 1985, p. 14
Priestley 1966, Chap XIII p 242
Johnson 1977
Woolf 1986, p. 286
“Eirôneia”. Encyclopaedia Britannica. Retrieved 26 February 2019.
Mee 2010, p. 20
Stone 1987, pp. xx–xxi
Hollington 1997, p. 37
Dickens 1999, pp. 132–133
Hollington 1997, p. 38
Tomalin 2011, p. 7.
Worth 1978, p. 1
Dickens 1985, p. 378
Charles Dickens, speaking at dinner for the Royal General Theatrical Fund, March 19, 1858.
Johnson 1969, p. 147
Dickens 1985, Chapter 13
Lançon, Philippe (17 March 2012). “Charles Dickens, homme de Londres” [Charles Dickens, man of London]. Review: Arts. To celebrate the bicentennial of the birth of the writer, the British capital presents an exhibition in which London holds the leading role. Libération (in French). Paris. Archived from the original on 4 February 2019. Retrieved 27 February 2019.
Kincaid 1969, pp. 196–206
Suhamy 1971, p. 25
Suhamy 1971, p. 26
Kearney 1978, p. 28
Kincaid 1969, p. 197
Kearney 1978, p. 30
Plung 2000, p. 216

- Plung 2000, p. 217
- Plung 2000, p. 218
- Plung 2000, p. 219
- Kincaid 1969, p. 203
- Fielding, K. J. (30 April 1949). "David Copperfield and Dialects". *Times Literary Supplement*.
- Moor, Major Edward (1823). *Suffolk Words and Phrases or, An attempt to collect the lingual localisms of that county*. Yarmouth: J Loder for R Hunter.
- Dickens 1985, pp. 32–33
- Forster 1976, p. 6
- Dickens, Charles. "Preface". *David Copperfield* (1867 ed.). London: Wordsworth Classics. p. 4.
- Dickens 1999, p. 3
- Davis 1999
- Charles Dickens, Letters, letter to John Forster, 3 and 4 (?) February 1855.
- Charles Dickens, Letters, Letter to John Forster, early October 1860.
- Bensimon, Fabrice (2001). "La culture populaire au Royaume-Uni, 1800–1914" [Popular Culture in the United Kingdom, 1800–1914]. *Revue d'Histoire Moderne & Contemporaine* (in French). 5 (48): 75–91. doi:10.3917/rhmc.485.0075.
- Charles Dickens, Letters, Letter to Mrs Watson, 3 July 1850.
- Schlicke, Paul (2000). "David Copperfield: Reception". In Schlicke, Paul (ed.). *Oxford Reader's Companion to Dickens*. Oxford University Press. ISBN 978-0198662532.
- William Makepeace Thackeray, London, *Punch*, number 16, 1849.
- Henry James, *A Small Boy and Others*, 1913, cited by Barbara Arnett and Giorgio Melchiori, *The Taste of Henry James*, 2001, p. 3.
- Collins 1996, p. 619
- Margaret Oliphant, *Blackwood's Magazine*, number 109, 1871.
- Pykett 2008, p. 471
- Pykett 2008, p. 473
- Pykett 2008, pp. 474–475
- Leavis 1948, p. 244
- Leavis 1948, p. 132
- Schlicke 1999, p. 154
- Pykett 2008
- Ciabattari, Jane (7 December 2015). "The 100 greatest British novels". *BBC Culture*. Retrieved 20 May 2019.
- Ciabattari, Jane (7 December 2015). "8. David Copperfield (Charles Dickens, 1850)". *BBC Culture: The 25 Greatest British Novels*. Retrieved 20 May 2019.
- Charlotte Brontë, Letter to W S Williams, 13 September 1849, cited by Wheat, Patricia H (1952). *The Adytum of the Heart: The Literary Criticism of Charlotte Brontë*. Cranbury, New Jersey, London and Mississauga, Ontario: Associated University Presses. pp. 33, 121. ISBN 978-0-8386-3443-1.
- Cain, Tom (September 1973). "Tolstoy's Use of David Copperfield". *Critical Quarterly*. 15 (3): 237–246. doi:10.1111/j.1467-8705.1973.tb01474.x.
- Lodge, David (May 2002). "Dickens Our Contemporary, review of 'Charles Dickens' by Jane Smiley". *The Atlantic*. Retrieved 25 July 2012.
- Gredina, Irina; Allingham, Philip V. "Dickens's Influence upon Dostoyevsky, 1860–1870; or, One Nineteenth-Century Master's Assimilation of Another's Manner and Vision". *The Victorian Web*. Retrieved 26 July 2012.
- Tedlock, Jr, E W (Winter 1955). "Kafka's Imitation of David Copperfield". *Comparative Literature*. Duke University Press. 7 (1): 52–62. doi:10.2307/1769062. JSTOR 1769062.
- Spilka, Mark (December 1959). "David Copperfield as Psychological Fiction". *Critical Quarterly*. 1 (4): 292–301. doi:10.1111/j.1467-8705.1959.tb01590.x.
- Spilka, Mark (Winter 1959). "Kafka and Dickens: The Country Sweetheart". *American Imago*. 16 (4):

367–378. JSTOR 26301688.

Wheale, J (1980). "More Metempsychosis? The Influence of Charles Dickens on James Joyce". *James Joyce Quarterly*. 17 (4): 439–444. JSTOR 25476324. Retrieved 3 May 2021.

Woolf, Virginia (22 August 1925). "David Copperfield". *The Nation and Athenaeum*: 620–21. Retrieved 20 February 2019.

Virginia Woolf, Letter to Hugh Walpole, 8 February 1936.

Jaeger, Peter (1 September 2015). "A Psychoanalytic Dictionary of David Copperfield". *English: Journal of the English Association*. Oxford University Press. 64 (246): 204–206. doi:10.1093/english/efv018.

Philbert, Bradley (2012). "Sigmund Freud and David Copperfield". Bradley Philbert. Archived from the original on 25 August 2013. Retrieved 24 July 2012.

Maugham, William Somerset (1948). *Great novelists and their novels: essays on the ten greatest novels of the world and the men and women who wrote them*. J C Winston Co. p. 181.

Allingham, Philip V (19 January 2009). "Taking Off the Wrapper: David Copperfield Anticipated, May 1849". *Victorian Web*. Retrieved 27 June 2012.

Brattin, Joel J (27 June 2012). "Dickens and Serial Publication". PBS.[dead link]

Steig, Michael (1978). *Dickens and Phiz*. Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p. 113. ISBN 978-0253317056.

Charles Dickens, Letters, Letter to Hablot Knight Browne, May 9, 1849

Charles Dickens, Letters, Letter to Hablot Knight Browne, September 21, 1849

Allingham, Philip. "Illustrations by Phiz and Barnard of Peggotty's Boat-House in David Copperfield". *The Victorian Web*. Victorian Web. Retrieved 7 November 2019.

Allingham, Philip V. (1 February 2008). "A New Edition of Dickens for a New Generation of Readers: Fred Barnard and the Household Edition of Charles Dickens's Works". *Victorian Web*. Retrieved 28 April 2019.

Simkin, John (August 2014). "Harold Copping". Spartacus Educational. Retrieved 9 March 2019.

"David Copperfield: illustrations". *how-serendipitous.webs.com*. Archived from the original on 1 August 2009. Retrieved 27 July 2012.

Simkin, John (August 2014). "Frank Reynolds". Spartacus Educational. Retrieved 9 March 2019.

Pykett 2008, p. 470–471

Cordery, Gareth (28 September 2017). "'Your Country Needs You': Charles Dickens Called Up for National Service". *Victorian Web*. Retrieved 28 April 2019.

Charles Dickens, Letters, Letter to Bradbury and Evans, July 10, 1849

Schlicke 1999, p. 596

Bolton, H Philip (1987). *Dickens Dramatized*. Boston: G K Hall. pp. xviii, 501. ISBN 978-0-8161-8924-3.

Davis 1999, pp. 92–93

Collins 1996, pp. 216–217

Young, Molly (16 October 2022). "In Barbara Kingsolver's New Novel, an Appalachian David Copperfield". *The New York Times*. ISSN 0362-4331. Retrieved 25 October 2022.

"David Copperfield, Drama in 10 episodes". *Radio Echoes*. 14 September 1991. Retrieved 12 March 2019.

Brunsdon, Charlotte (19 January 2018). *Television Cities: Paris, London, Baltimore*. Duke University Press. ISBN 9780822372516 – via Google Books.

"December delights". M2 Presswire. 26 October 1995.

Bibliografie

Books

- Ackroyd, Peter (1990). *Dickens*. London: Sinclair-Stevenson. ISBN 978-1-85619-000-8.
- Bakhtin, Mikhail (1996), "The Bildungsroman and its Significance in the History of Realism", in Emerson, Caryl; Holquist, Michael (eds.), *Speech Genres and Other Late Essays*, Slavic Series, Austin, Texas: University of Texas Press, p. 21, ISBN 978-0292775602
- Bloom, Harold, ed. (1993) [1987]. *Charles Dickens's David Copperfield. Major Literary Characters*. New York: Chelsea House Publishers. ISBN 978-0877547365.
- Bradbury, Nicola (2008). "Dickens's Use of the Autobiographical Fragment". In Paroissien, David (ed.). *A Companion to Charles Dickens*. Oxford: Blackwell. ISBN 978-1-4051-3097-4.
- Burgis, Nina (1981). Preface. *David Copperfield*. By Dickens, Charles. Oxford: Clarendon Press. ISBN 0-19-812492-9.
- Carlyle, Thomas (1998) [1841]. *Les Héros [On Heroes and Hero Worship and the Heroic in History]*. Les trésors retrouvés de la Revue des deux mondes (in French). Translated by Rosso, François. Paris: Maisonneuve & Larose. ISBN 2-70681-321 0. "Preface by Bruno de Cessole"
- Collins, Philip, ed. (1996). *Charles Dickens: The Critical Heritage* (3rd ed.). Routledge. ISBN 978-0415134590.
- Collins, Philip (2016). *Dickens and Crime* (3rd ed.). Springer. ISBN 978-1349235452.
- Cordery, Gareth (2008). "David Copperfield". In Paroissien, David (ed.). *A Companion to Charles Dickens*. Oxford: Blackwell. ISBN 978-1-4051-3097-4.
- Davis, Paul B (1999). *Charles Dickens from A to Z*. New York: Checkmark Books. ISBN 978-0-8160-4087-2.
- Dickens, Charles (1985). *David Copperfield*. London: Penguin Books. ISBN 978-0-14-043008-0. "Introduction and notes by Trevor Blount"
- Dickens, Charles (1999). *David Copperfield*. Reference edition. London: Wordsworth Classics. ISBN 978-1-85326-024-7. "Introduction and notes by Adrienne E Gavin"
- Dickens, Henry Fielding (1934). *The Recollections of Sir Henry Fielding* Dickens, KC. William Heinemann Ltd.
- Dunn, Richard J, ed. (1984). *Approaches to Teaching Dickens' David Copperfield*. New York: The Modern Language Association of America. ISBN 978-0873524834.
- Ferrieux, Robert (2001). *La Littérature Autobiographique en Grande-Bretagne et en Irlande [Autobiography Literature in Great Britain and Ireland]* (in French and English). Paris: Ellipses. ISBN 978-2-7298-0021-5.
- Forster, John (1976). *Life of Charles Dickens*. London: Everyman's Library. ISBN 978-0460007825.
- Forster, John (1966) [1872–1874]. *The Life of Charles Dickens*. London: J M Dent & Sons.
- Gusdorf, Georges (1956). "Conditions and Limits of Autobiography". In Reichenkron, Günter; Haase, Erich (eds.). *in Formen der Selbstarung, Analekten zu einer Geschichte literarischen Selbstportraits Festgabe für Fritz Neubert [In forms of self-expression, analogues to a history of the literary self-portrait: Festgabe for Fritz Neubert]*. Berlin: Presses Universitaires de France.
- Hollington, Michael (1997). *Boucher-Rivalain, Odile (ed.). Roman et Poésie en Angleterre au xixe siècle [The Novel and Poetry in 19th century England]*.

Paris: Ellipses. ISBN 978-2-7298-4710-4.

Johnson, Edgar (1977) [1952]. *Charles Dickens: His Tragedy and Triumph*. New York: Viking. OCLC 561737618 – via Charles Dickens Page.

Johnson, E D H (1969). *Charles Dickens: An Introduction to His Novels*. Random House. Retrieved 4 March 2019.

Jeffers, Thomas L (2005). *Apprenticeships: The Bildungsroman from Goethe to Santayana*. New York: Palgrave. p. 2. ISBN 1-4039-6607-9.

Jordan, John O, ed. (2001). *The Cambridge companion to Charles Dickens*. New York: Cambridge University Press. ISBN 978-0521669641.

Leavis, F R (1948). *The Great Tradition*. Chatto & Windus.

Lynch, Jack (1999). "Glossary of Literary and Rhetorical Terms, Bildungsroman". Rutgers University. Archived from the original on 5 August 2011. Retrieved 21 March 2019.

McKnight, Natalie (2008). "Dickens and Gender". In Paroissien, David (ed.). *A Companion to Charles Dickens*. Oxford: Blackwell. ISBN 978-1-4051-3097-4.

Mee, Jon (2010). *The Cambridge Introduction to Charles Dickens*. Cambridge Introductions to Literature. Cambridge University Press. ISBN 978-0-521-67634-2.

Paroissien, David, ed. (2011). *A Companion to Charles Dickens*. Chichester: Wiley Blackwell. ISBN 978-0-470-65794-2.

Patten, Robert L (1978). *Charles Dickens and His Publishers*. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0198120766.

Priestley, J B (1966) [1925]. *The English Comic Characters*. New York: E P Dutton.

Purton, Valerie (2012). *Dickens and the Sentimental Tradition: Fielding, Richardson, Sterne, Goldsmith, Sheridan, Lamb*. Anthem nineteenth century studies. Anthem Press. ISBN 978-0857284181.

Pykett, Lyn (2008). "Dickens and Criticism". In Paroissien, David (ed.). *A Companion to Charles Dickens*. John Wiley & Sons. ISBN 978-0-470-69190-8.

Sanders, Andrew (1997). *Introduction. David Copperfield*. By Dickens, Charles. Oxford World Classics. London: Oxford University Press. ISBN 978-0192835789. "Editor is Nina Burgis, with an introduction and notes by Andrew Sanders"

Schlicke, Paul (1999). *Oxford Reader's Companion to Dickens*. New York: Oxford University Press. ISBN 978-0198662136.

Stone, Harry (1968). *Charles Dickens's Uncollected Writings from Household Words 1850-1859*. Vol. 1 and 2. Indiana: Indiana University Press. ISBN 978-0713901207.

Stone, Harry (1987). *Dickens's working notes for his novels*. Chicago: University of Chicago Press. ISBN 978-0-226-14590-7.

Storey, Graham (1991). *David Copperfield – Interweaving Truth and Fiction*. Twayne's Masterwork Studies. Boston: Twayne Publishers. ISBN 978-0805781427.

Suhamy, Henri (1971). *Great Expectations*. Cours d'Agrégation. Vanves, France: CNED.

Tomalin, Claire (2011). *Charles Dickens: A Life*. Viking. ISBN 978-0-670-91767-9.

Watt, Ian (1963) [1957]. *The Rise of the Novel*. London: Penguin Books.

Westburg, Barry (1977). *The Confessional Fictions of Charles Dickens*. DeKalb, Illinois: Northern Illinois University Press. pp. 33–114. ISBN

978-0875800653.

Wilson, Angus (1972). *The World of Charles Dickens*. Harmondsworth: Penguin Books. ISBN 978-0140034882..

Woolf, Virginia (1986). McNeillie, Andrew (ed.). *The Essays of Virginia Woolf: 1925-1928*. London: Hogarth Press. ISBN 978-0-7012-0669-7.

Worth, George J (1978). *Dickensian Melodrama: A Reading of the Novels*. Lawrence, Kansas: University of Kansas.

Journals

Bottum, Joseph (1995). "The Gentleman's True Name: David Copperfield and the Philosophy of Naming". *Nineteenth-Century Literature*. 49 (4): 435–455. doi:10.2307/2933728. ISSN 0891-9356. JSTOR 2933728.

Cordery, Gareth (Spring 1998). "Foucault, Dickens, and David Copperfield". *Victorian Literature and Culture*. 26 (1): 71–85.

doi:10.1017/S106015030000228X. ISSN 1060-1503. S2CID 162740342.

Hager, Kelly (1996). "Estranging David Copperfield: Reading the Novel of Divorce". *ELH*. 63 (4): 989–1019. doi:10.1353/elh.1996.0032. ISSN 1080-6547. S2CID 161104289.

Kearney, Anthony (January 1978). "The Storm Scene in David Copperfield". *Ariel, A Review of International English Literature*. Johns Hopkins University Press. 9 (1).

Kincaid, James R. (Summer 1969). "Symbol and subversion in David Copperfield". *Studies in the Novel*. 1 (2).

Levin, Harry (Autumn 1970). "Charles Dickens (1812–1870)". *The American Scholar*. 39 (4).

Meckler, Jerome (1975). "Some Household Words". *The Dickensian*. London (71).

Plung, Daniel L (1 December 2000). "Environed by wild beasts: Animal imagery in Dickens's David Copperfield". *Dickens Quarterly*. 17 (4).

Saville, Julia F (2002). "Eccentricity as Englishness in David Copperfield". *SEL: Studies in English Literature 1500–1900*. 42 (4): 781–797.

doi:10.1353/sel.2002.0041. ISSN 1522-9270. S2CID 143602239.

Takei, Akiko (Summer 2005). "Benevolence or Manipulation? The Treatment of Mr Dick". *The Dickensian*. London. 101 (466).

Letters written by Charles Dickens

Letters, cited by recipient and date in the References, are found in the Pilgrim edition, published in 12 volumes, from 1965 to 2003.

House, Madeline; Storey, Graham; Tillotson, Kathleen; Burgis, Nina (eds.). *The Letters of Charles Dickens (The Pilgrim ed.)*. Oxford University Press.

Externe links

Wikisource heeft originele tekst met betrekking tot dit artikel:
David Copperfield

Wikimedia Commons heeft media met betrekking tot David Copperfield .

Wikiquote heeft citaten met betrekking tot David Copperfield .

Online edities

David Copperfield lees online bij Bookwise
David Copperfield bij Standard Ebooks
David Copperfield op internetarchief . Uitgave door Chapman & Hall met voorwoord van de auteur en 40 illustraties van Phiz .
Dickens, Charles (1911) [1850]. De persoonlijke geschiedenis van David Copperfield (in kleur geïllustreerd door Frank Reynolds red.). Hodder en Stoughton.
David Copperfield bij Project Gutenberg .
David Copperfield - Het originele manuscript van de roman, in het bezit van het Victoria and Albert Museum (vereist Adobe Flash).
David Copperfield , op Bartleby.com (HTML met aanvullend commentaar)
Audioboek in het publieke domein van David Copperfield op LibriVox
Lijst met meer dan 50 tekens.

Aanpassingen

1950 Theater Guild on the Air radio-aanpassing op Internet Archive
1947 Favorite Story radio-aanpassing op YouTube
De echte David Copperfield door Robert Graves. Uitgegeven door Arthur Barker Ltd., Londen in 1933. De klassieke roman van Dickens herschreven in eenvoudig Engels.

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/davidcopperfield

Last update: **2025/07/31 17:56**

